

CAL CANTER

Magnetická bouře

Přeložil Jaroslav Kuťák

SCI-FI 43

IVO ŽELEZNÝ
PRAHA

Norman Dewitt se prohlásil vládcem Země. Dharkovi lidé na Zemi jsou pronásledováni a jejich loď POINT OF má být zneškodněna. Lidstvu však hrozí další velké nebezpečí Dewittovy lodě, pronásledující Dharkovu flotilu, napadnou omylem giantské vesmírné koráby. Ren Dhark musí za každou cenu vyhledat giantskou radu, Cal, a pokusit se vysvětlit nedorozumění. V opačném případě by Zemi hrozil další útok. . .

* * *

Budík na stolečku vedle postele tiše zabzučel. Za oknem se opět s pravidelností orloje mihl mužský stín a padl na starodávne závěsy, kterým astrofyzik profesor Monty Bell dával staromilskou přednost před polarizačními okenními tabulemi.

Budík bzučel už několik minut. Pak se v posteli konečně něco hnulo. Monty Bell zívá, protáhl se a ještě se zavřenýma očima tápal po tlačítku.

Ještě než ho nahmatal, rozletěly se dveře a vstoupil muž v civilu. Protože ve tmě nic neviděl, rozsvítil si.

„Ven!“ zařval profesor a vztyčil se na lůžku.

„Já myslel... protože nikdo nevypínal budíka...“ Tón hlasu toho muže prozrazoval nerozhodnost. Nevěděl, jak se má k profesorovi chovat. Raději se otočil a zavřel za sebou.

„Dobré jitro. Chlapcům u odposlouchávacího zařízení přeju dobrý příjem,“ pravil Bell vztekle. Už při probuzení si musel uvědomovat, že je vlastně zajatcem.

Před jeho ložnicí stál vždy hlídač. Kolem domu chodili další. Přinejmenším jeden další příslušník tajné služby seděl u něj v obyvacím pokoji. A každé dvě hodiny se strážci střídali.

Guvernér Země Norman Dewitt nemohl profesorovy služby postrádat, dobře věděl, že by se výzkumné práce v jeho oblasti zastavily, kdyby se Bella zbavil.

Profesor mezitím vstal a loudal se v pyžamu po místnostech. Zatímco hledal věci na holení, rozhlížel se.

Neradostně se zašklebil, když našel mikrofon. Tentokrát vězel za větrací mřížkou. Poměrně diletantské. Bell ho našel jedním pohledem.

„Huáááá!“ zařval z plných plic v bezprostřední blízkosti štění-

ce. Představoval si, jak sebou muž v odposlouchávací centrále škubne.

Pak mikrofon vytrhl. Během dne mu sem někam zabudují další, ale Monty Bell ho zase utrhne. Bylo mu to jedno.

Vstoupil pod masážní sprchu a zapnul ji.

Před deseti dny se stal obětí stálého odposlouchávání - když ho v noci tajně navštívil Dharkův agent Jos Aachten van Haag..Profesor od té doby musel s odporem konstatovat, že je hlídán.

Měli to na svědomí Dewittovi lidé: tajná služba, kterou disponoval svévolný uchvatitel Země Norman Dewitt. To on vyhnal Dharka a jeho lidi daleko do kosmu. Kdo zůstal, skryl se do ilegality.

Ren Dhark a jeho malá flotila našli útočiště na planetě, které dali jméno Exodus. Odtud za Bellem tajně přiletěl Jos, aby zjistil co nejvíce podrobností o situaci na Zemi... ovšem pak se během pár minut objevili tajní a Jos měl co dělat, aby z profesorova domu uprchl. Ale podařilo se.

Profesor se při té vzpomínce pod sprchou zašklebil. Jak se z něj Dewittovi nohsledi snažili něco vytáhnout Ale marně. Už proto, že profesor ani netušil, kde se Dhark momentálně ukrývá. Navíc bylo přísně zakázáno působit Bellovi násilí nebo se ho jakkoliv fyzicky dotknout. Momentálně byl jenom střežen jako návnada pro případné další návštěvníky zrad Dharkových příznivců.

Tak vypadaly Dewittovy plány.

Jeho podřízení z nich však neměli velkou radost, protože jim Bell znemožňoval práci, jak jen to bylo možné.

V koupelně měl také určitě nějakou štěnici, ale Bellovi se nechtělo ji hledat. Zkusil jiný manévr.

„Áááale,“ vyhrkl náhle překvapeně. „Jak jste se sem dostal?“ šepтал. „U všech planet, jestli vás tady uviděj tak vás hned zavřou. Rychle! Schovejte se ve skříni, já se pokusím ty hlídače odlákat!“

Bell udělal několik rychlých kroků, cosi nesrozumitelně drmolil a pak přibouchl dveře skříně.

Potom vyčkával.

Nebylo to poprvé, co si z hlídajících agentů vystřelil. Pokaždé ho zajímalo, jestli konečně přestanou brát ohled na jeho vtipy. Vyžadovalo to odvahy. Bude ji ale mít i muž, který dnes sedí u odposlouchávacího zařízení?

Neměl ji.

Bell posměšně sledoval, jak vedle v pokoji zabzučely videofony.

Pak do místnosti vrazil nějaký muž a vykročil ke skříni.

„Opatrně,“ řekl Bell. „Je tam Ren Dhark. Bez milosti vás odpráskne, jestli skříň otevřete.“

Tajný policista skutečně na okamžik zaváhal, ale když se Bell rozesmál, vztekle rozevřel dveře skříně a přehraboval se v oblečení. Nějaké popadalo na zem.

„Uklid'te to,“ pravil Bell s ledovým klidem.

Policista byl bledý vzteky, ale shozené oblečení uklidil. Když se pak chystal odejít, Bell ho znovu zastavil.

„Ještě něco,“ řekl. „Tady ten mikrofon,“ ukázal na zem. „Seberte ho. Nepatří mi. Nechci mít v domě věci cizích lidí. Dost na tom, že se mi tady všude potulují diletanti.“

Policista se skutečně shýbl a mikrofon sebral. Pak odcházel a vztek s ním cloumal. Měl co dělat, aby se vůbec ovládl.

Bell se oblékl.

Už se neusmíval. Přítomnost strážců ho vůbec nebavila. Střílel si z nich proto, aby otupil jejich pozornost, i oni byli jenom lidé a ne žádní roboti. Časem určitě přestanou na jeho žerty reagovat a všeobecně poleví. To by se mohlo hodit, pokud by se měl objevit někdo další z Dharkových lidí. Navíc se zmenšená pozornost Dewittových policistů hodila i kvůli něčemu jinému: kvůli věcem, které Bell dělal tajně. Dewitt se o nich nesměl v žádném případě dozvědět.

Když se Bell posadil k snídám, poslal tajného ven. Dokud profesora nenačapají při vysloveně protidewittovské činnosti, museli se mu v jistých ohledech podřizovat. Jinak by profesor snadno vstoupil do stávky. A to bylo přesně to, co si Dewitt absolutně nepřál.

Bell s chutí jedl a přemýšlel o práci, která na něj ten den čekala. Co se týkalo regulérní činnosti, ta patřila studiu amfické techniky. Kolonisté z Hope přivezli tuny technických podkladů, kterým pozemští vědci nerozuměli ani zbla. Jen velice pomalu se jim dařilo pronikat do myšlenkového světa Amfíů a zvolna získávat pochopení pro jejich techniku. Ale i tak dosud stáli teprve na začátku.

Především amfická matematika byla velkým oříškem. Byla založena na zcela svérázném, odlišném myšlení a pracovala s cizími pojmy. Ale právě matematika tvořila základ pro vlastní využití amfických vymožeností.

„Od toho jsme však ještě na hony vzdáleni,“ zamumlal Bell.

Napil se voňavé kávy a chystal se na cestu do Energetického

ústavu.

Cestou přes park připomínající prostranství byl provázen policistou. Sice se držel o deset kroků pozadu, ale i to Bella rušilo. Jako vyložený nepřítel Dewitta a jeho režimu se pokaždé zlobil na drzou svévoli, s jakou Dewitt ovládl a ovládal svět.

Cesta byla dlouhá tři kilometry a Bell si procházky užíval. Jednotlivé výzkumné ústavy ležely v idylické krajině mezi stromy, křovinami a jezírky. Ani pěšinky tu nebyly vybudovány přímé, aby vytvořily příjemný kontrast k věcnosti vědeckého myšlení.

Energetický ústav byl obklopen vysokou zdí. Naleštěné kupole několika atomových reaktorů svítily odrazem nebe.

Bell došel k bráně a zastrčil plastickou kartu do automatické vrátnice. Rozsvítilo se zelené světlo, kartička vyklouzla do košíku a mřížový vstup se otevřel.

Jakmile profesor vstoupil, dvířka se opět zaklapla. Strážce zůstal venku. Než stačil vstoupit i on, Bell se mu už ztratil z očí.

Policista ho začal hledat. Ale nijak na to nespěchal.

* * *

„Tak jsem svého hlídačského psa zase jednou setřás!“ Monty Bell se musel naklonit, aby ho bylo slyšet. Tady, v blízkosti malého zkušebního reaktoru, vládl velký hluk. Fúzní reaktor amfických přístrojů běžel na střídavých frekvencích a přístroje kolem něj měřily hodnoty.

„Určitě už zase stojí za dveřma,“ konstatoval Sven Sgeir. Bellův asistent byl jeho pravou rukou a těšil se jeho plné důvěře. „V mém kvartýru spí taky jeden.“

„Jak daleko jsou ty bonbony?“ zeptal se Bell. V tuto chvíli byli nerušení. Sem jejich strážci nesměli. Nebezpečí, že by nějaký jejich neopatrný pohyb mohl vyvolat explozi, bylo příliš velké.

Asistent přikývl. Přistoupil blíž k profesorovi.

„17 náloží už je rozmístěnejch a všechny jsou opatřeny rádiovou roznětkou. Jsou umístěny pod budovama nejdůležitějších institutů. Další se pokládaj...“

„Plastit?,“

„Plastit,“ Sgeir se zatvářil nanejvýš spokojeně. „Na určitéj kód zareagujou všechny náraz. Bummm,“ udělal Sgeir patřičné gesto. „Škoda našich krásnejch ústavů, ale nedá se nic dělat. Dewitt musí

od válu.“

„Přesně tak. Ale právě proto musíme beji vopatrný,“ pravil Bell varovně. „Kód pro výbuch musí bejt zrušenej. Každá nálož dostane svůj vlastní kód.“

„Proč?“ chtěl vědět Sgeir. „Když už to musíme zničit, tak ať to vyletí všecko naráz!“

„Tak se postarejte o obě možnosti. Kromě toho potřebuju jednu nálož navíc pro demonstrační účely. Někde, kde to nenadělá moc škody.“

Rozumím,“ Sgeir uvažoval. Zároveň se věnoval své práci. Nevěděli, jestli přece jen nejsou nějak sledováni, tak alespoň opticky museli budít dojem, že jenom poslušně pracují.

Pak se asistentova tvář rozzářila. „Co takhle sklad chemikálií?“

„Celej sklad?“

„Jistěže ne. Mám na mysli stavbu, kde jsou suroviny pro pokusy s lakem. Ty, když vybuchnou, nenadělaj žádnou škodu, ale nastane efektní výbuch s vysokým plamenem a velkým mračnem kouře.“

„Výtečně. Dokážete to připravit?“

„Jistě. Povím vám, až budeme hotovi. Naštěstí je tady v ústavu víc vědců než policistů. Máme speciální skupinu, která je odlákává. Tihle lidé dělají nejrůznější nesmysly, aby zaujali ty poldy. Ostatní pak můžou v klidu pracovat.“

„Fajn,“ řekl Monty Bell. „Takže se pustíme do oficiální práce. Dewitt kontroluje výsledky. Ale mohli bysme i tady udělat nějakej malej výbuch, aby to nevypadalo, že nám to jde až moc zlehka...“

„S radostí,“ odvětil Sgeir. „Copak byste si přál, profesore. Má se mi ta věc začít dole tavit?“ podíval se tázavě na profesora a sáhl po jednom z regulátorů.

„Proboha, to ne,“ odvětil Bell vylekaně. „Já vám věřím, že byste to tady dokázal celý zdemolovat a překontrolovat, co vydrží pancéřový stěny naší laboratoře.“

„Jistě,“ odvětil Sgeir.

„Tenhle reaktor potřebujeme. Ale pokud vím, pracuje pro celou síť?“

„Ano.“

„Dobrá. Takže ho jenom zastavíme, aby se nabourala kompresní a svazná pole.“

„Čili jenom přerušit přívod deuteria?“

„Přesně tak, Svene.“

„Ale tím pádem všude vyletí pojistky.“

„Přesně to taky chci. Jen ať to vypadá, jak mohutně experimentujeme. Kromě toho mám ještě něco za lubem se svým stínem.“

„Oukej.“ Sgeir si žertem plivl do dlaní a pustil se do přepínání na ovládacím panelu.

„Tak,“ zabručel. „Pumpa deuteria stop... Aha, fúze se už klepe“ Díval se na přístroje, jejichž ručičky se začaly třást a některé divoce poskakovat. Hlasitý řev konvertoru najednou kvílel a zněl přerušovaně.

„To jsou zbytky deuteria ve vtokovém kanálu,“ konstatoval Bellův asistent „Každou chvíli to bouchne...“

Jako na potvrzení jeho slov zhasla světla. Za pár vteřin se rozsvítilo nouzové osvětlení.

„Neodpovídejte na videofonní volání,“ vyhrkl Bell. „Chci, aby ten polda vstoupil.“

Pak se postavil vlevo vedle dveří.

Muž z Dewittovy tajné služby ihned vrazil do dveří. Přestože věděl, že z laboratoře žádné jiné dveře nevedou, chtěl rychle zakročit pro případ mimořádně rafinovaného útěku jeho svěřence. Zakopl o Bellovu nastraženou nohu a rozplácl se po podlaze.

„Proč tak zběsile?“ zeptal se Bell nevinným hlasem. „Kromě toho padáte jako podřátek. Já myslel, že vás učeť padat? Jak byste mě chtěl chránit, kdyby se tu objevili Dharkovi lidé? Je na vás hrozný pohled!“

Policista zuřivě vyskočil a chytil Bella za paži.

„Vaše vtípky vám stejně jednou přijdou zatraceně draho!“ zasípal.

Bell stál jako přikován. „Vy se mě dotýkáte? To už jsme tak daleko, že při práci nemůžu být v bezpečí ani před vpádem kdejakého podřadného policisty? Sgeire, jste svědek, že si na mně tento muž vylévá zlost, způsobenou vlastní nemohoucností.“

„To rád dosvědčím,“ potvrdil asistent vážným hrdelním hlasem. „To je neslýchané, co si tihle chlapi dovolují. Jeden z kolegů tady-toho... za mnou již několik dní soustavně pobíhá. Za těchto okolností nelze pracovat! Takže raději skončeme práci a pojďme dobrovolně do vězení. Jenom proto, že vás náhodou navštívil muž, po kterém tihleť pasou, si musíme teď snad nechat líbit všechno. Jsou to šílenci.“

Mezitím do místnosti vběhl provozní inženýr a další tajný. První

tajný pustil Bellovu ruku.

„Co ti tady chtějí?“ zeptal se inženýr, přehlížeje ty dva špicly.

„Toto je pokusná laboratoř,“ řekl Běli důrazně, jako by učil malé děti. „Občas se snadno může stát, že vyletí pojistky. To se po každé vrátíte dovnitř hlava nehlava...?“ nedomluvil a pohoršeně se otočil k asistentovi s inženýrem. „Budu si stěžovat u pana McDeea. Když už mě musí nechat hlídat, tak ať to dělají odborníci a ne někdo, kdo je nešikovný a neumí se ovládat.“

„Prosím, udělejte to, profesore!“ Ani inženýr neskrýval odpor vůči Dewittovým tajným. „My na jedné straně máme dodávat kvalitní výsledky své práce a na druhé se nám stále pod nohama motají tihle amatéři. Zřejmě si doma neumějí ani opravit videofon.“

Oba agenti se trásli vzteky, když opouštěli místnost. Dobře věděli, co si o nich většina odborného personálu ústavu myslí. Tím silněji byli přesvědčeni, že ústav je semeništěm nebezpečné opozice.

A měli pravdu.

* * *

Na oběd si Monty Bell došel do jídelny ústavu. Procházel vkusně zařízenou místnost a rozhlížel se. Od jednoho stolu na něj kdosi zamával. Došel k němu a přisedl si ke třem kolegům.

„Je ten stůl čistý?“ zeptal se tiše hned po pozdravu. Jeho protějšek přikývl.

„Žádný štěnice. Kromě toho mám v kapsičce u saka malej amfickej senzor. Znemožňuje práci směrovejm mikrofonům.“

„Fajn,“ odvětil Bell. „Je to zvláštní, jak si tady připadám jako v lágru. A to jenom proto, že mě navštívil jeden z Dharkovejch lidí. Dyť jsem zato ani nemoh.“

„Právě,“ přitakal jeden z mužů u stolu. „Ale lepší někdo od Dharka, než od tamtěch...“ zamrkal.

„To je moje řeč,“ dodal další.

Tito tři muži byli profesoři jako Bell a vedli každý svůj institut.

„Já jsem měl ráno díky tomu pitomýmu střezení v ústavu smrták,“ řekl černý profesor Amisi.

Ostatní mu pozorně naslouchali.

Zprostřed stolu vyjel sloup a z něj čtyři misky s polévkami. Muži se obsloužili.

„Momentálně experimentujeme se syntokeramikou jako obkladem pro reaktory,“ vysvětloval Amisi a nabíral polévku. „Dnes běžela řada experimentů, které měly objasnit možnost výroby keramických látek ze surového plastiku. Náš technik Zunker se právě zabýval výrobou surového plastiku druhého stupně. Pak uviděl jednoho z těch čmuchalů, jak se přehrabuje v nějaké složce. Zeptal se ho, co hledá, ale nedostal odpověď. Proto mu ji Zunker sebral a odnesl na své pracoviště. Ale ten polda ji za každou cenu chtěl zpátky. Došlo k malé potyčce a přitom někdo z nich musel spustit plastikovou míchačku.“

„Plastit,“ pravil profesor Koll suše.

„Naštěstí jenom jeho předstupeň. Kdyby vyrobili plastit, už by náš ústav neexistoval. Ale stejně došlo ke spontánní reakci. Výsledek: technik leží těžce raněný ve špitále a policista už je po smrti. Na přístrojích máme škody ve výši několika milionů dolarů.“

„Toho policisty mi není líto,“ konstatoval Bell. „Když si za každou cenu chtěj furt pálit prsty... Kdepak, pánové, já si prostě myslím, že Dewitt si vzal návštěvu Jose van Haaga u mě jen jako záminku, aby nás tady všechny mohl pořádně pohlídat. Nedůvěřuje nám. Máme štěstí jenom proto, že nutně potřebuje naše vědomosti... Mimochodem, jak se vám líbí ten novej předpis, že se při opuštění vlastního domu máme tajnejm ohlásit a při návratu se zase přihlásit?“

„Neuvěřitelné.“

„Neslýchané!“

„Příšerné!“

Bell znovu pocítil, jak obecná nenávist vůči Dewittovi vzrůstá. Ihned pokračoval: „To bychom si neměli nechat líbit. Nejsme přece žádný zločinci. A kromě toho: vypadá to, jako by kontrolovali hlavně naše smýšlení! A to já si nedám líbit!“

„Správně řečeno,“ přidal se Amisi. „To je skutečný smysl střetu našich osob. Chtějí nás degradovat na pracovní roboty.“

Debata pokračovala. Jejím vyvrcholením se stal požadavek stávkový profesorů a jejich asistentů.

„Přátelé,“ uzavřel téma Amisi. „Jestli budeme jednotní, může se nám podařit, že prosadíme zrušení těch nesmyslných, obtížných hlídek. Já jsem ochoten stát se vaším mluvčím.“

Monty Bell tiše naslouchal.

Debata se mu líbila.

Kdyby kolegové jen tušili, jaký trumf navíc připravil v podobě plastitových náloží!

Automat podával další chod: plněné broskve.

Bell naslouchal a rozřízl šťavnaté ovoce. Ale narazil v něm na něco tvrdého. Že by zabudovaná štěnice? Ne, na štenici to nevypadalo.

Byla to maličká fólie, stočená do ruličky o rozměrech dvou milimetrů šíře a centimetru délky.

Nějaká zpráva?

Pohlédl na kolegy, ale ti si ho nevšíмали. Nenápadně sáhl levou rukou k okraji talíře a schoval pak ruličku do kapsy u kalhot.

Pak měl naspěch. Chtěl tu zprávu - nebo co to vlastně bylo co nejrychleji přečíst. Roztržitě ještě chvíli poslouchal, co si kolegové vykládají a pak se odporoučel.

Jakmile se vrátil do svého ústavu, šel nejdřív na toaletu. Tam ho snad nikdo nesledoval. Opatrně vytáhl ruličku z kapsy. Když ji rozbalil, spatřil jenom tenounkou, čtyřikrát přerušovanou linku, pouhým okem nečitelnou.

Tedy mikrofilm. A nejbližší čtecí přístroj měl Bell ve své kanceláři.

Za chvíli se už nad ním skláněl....

Vypadá to jako za časů fotografů před dvěma sty léty, říkal si pobaveně a zapnul přístroj.

Bud'te připraven k navázání kontaktu, stálo tam a pak místo podpisu nějaká matematická rovnice. Tu si opsal a za chvíli ležela fólie v popelníku. Bell škrtl zapalovačem a místo fólie zůstal jen zuhelnatělý škvareček, jenž se nakonec rozpadl a z fólie nezůstalo vůbec nic.

Preparováno, pomyslel si Bell. To nevypadalo na práci začátečníka...

V tu chvíli se rozletěly dveře a Bellův stín strčil dovnitř hlavu. Dělal to často, aby se revanšoval za profesorovy vtipky.

Profesor se na něj usmál.

„Je mi líto,“ řekl zcela vážně. „Ale jestli hledáte pana Dharka, tak ten právě odešel.“ Pak Bell zvedl oči ke stropu, jako by tam byl nějaký tajný východ.

Muž z tajné služby se zašklebil a zavřel dveře zvenčí.

To bylo o chlup, pomyslel si Bell a pak si slíbil, že hned další den ráno navštíví šéfa Dewittovy tajné policie McDeeho, postěžuje

si mu a zároveň vysonduje tamější náladu.

Pak si vzpomněl na rovnici.

Posadil se ke stolu a pohlédl na ni. Okamžitě poznal, že je to rovnice z amfické matematiky.

To věc komplikovalo. Především bylo důležité zjistit, zda rovnice sloužila jenom jako něčí podpis, či zda snad obsahovala nějaké sdělení. Přemýšlel. Rovnice mu nic neříkala. Takže zřejmě podpis.

Ale proč? Z legrace to asi nebude, kombinoval profesor. A stejně tím chtěl pisatel něco sdělit.

Bell uvažoval. Zpráva přišla z podzemí. To bylo jasné. A odesílatel musel být nějakou závažnou osobou.

Nebo je to past?

Tomu však Bell nevěřil. Nedokázal si představit, jak některý ze současných oficiálních tajných agentů podepisuje svoji falešnou zprávu amfickou rovnicí.

Chvilí si zjišťoval, o jaký druh rovnice to vlastně jde.

Brzy se to dověděl:

Šlo o paralelní rovnici binotického stupně. Bell si byl pak naprosto jist, že jde o pravou, nepodvrženou zprávu. Tajná služba vůbec netušila, že takové rovnice existují. Odesílatelem musel být tedy nějaký matematik vysoké úrovně. Ale kdo, u všech planet?

Vtom mu to došlo. Mimoděk udeřil pěstí do stolu.

Kdo byl uznávaným expertem na amfickou matematiku? Přece Anja Fieldová, šéfmaticička POINT OF! Bellovi se zdálo, že před časem zaslechl kolovat zvěsti o její přítomnosti na Zemi. Někde se zúčastnila odvážné akce proti Dewittově tajné službě a od té doby je všude hledána.

Že by ta zpráva přišla od ní?

* * *

Hned příští den ráno se Bell ohlásil u McDeeho a vyjednal si schůzku ještě ten den dopoledne.

Budova tajné služby se nacházela uvnitř docela obyčejného obchodního domu. Bell byl poněkud překvapen, když ho jeho strážce vedl do nákupního střediska, pak přes restauraci a bar někam dozadu. Malá místnůstka za barem byla ve skutečnosti výtahem, jenž se zvolna rozjel nahoru.

Nahoře byla patra bez oken. Oficiálně se tam nacházely sklady.

Profesor nyní zjišťoval, že tam ve skutečnosti sídlí tajná služba.

Prošel chodbou a několika hlídanými dveřmi. Bellův průvodce neustále předkládal nějaké dokumenty a průkazy. A nakonec se dostali k sekretářce McDeeho, starší, zasmušilé paní. Když přišli, stiskla tlačítko videofonu a řekla pár slov, kterým Bell nerozuměl.

„Pan McDee vás prosí.“ Sekretářčin hlas zněl jako cinkot ledových kostek. Bell si vzpomněl na svoji zlost a vešel se vztyčenou hlavou.

„Dobrý den. Prosím, posaďte se, pane profesore. Čemu vdčíme za vaši návštěvu?“

„Mám v úmyslu předložit vám různé stížnosti, pane McDee,“ začal Bell. „Přesněji řečeno jenom jednu. Moji kolegové a já si přejeme, abyste nás zbavil ostrahy. My nejsme nepřátelé režimu,“ Bell se podívil, jak snadno mu ta nehorázná lež vyšla z úst, „a vaši strážníci nám jenom překážejí při práci. V ústavech neustále dochází k třenicím. Vedly dokonce už i k nehodám.“

Zatímco mluvil, Monty Bell si pozorně prohlížel svůj protějšek. McDeeho už sice několikrát viděl, ale neznal ho blíž. Protože ho Dewitt dosadil na Eylersovo místo, očekával v něm naprosto oddaného guvernérova člověka.

Tento předpoklad se však nepotvrdil.

„Milý pane profesore,“ odpověděl šéf tajné služby - a neznělo to neupřímně. „Chápu zcela důvody vašich stížností. Chápu i jejich oprávněnost.“

„Skutečně?“

„Tohle nařízení přišlo přímo od guvernéra, jak jistě víte.“

„Myslel jsem si to.“

„Návštěva toho van Haaga...,“ McDee hledal nejlepší výraz, „...mu šla jaksí. „proti srsti. Chápete, že.“

Bell zbystřil. Šéf tajné služby, který mluví o svém pánovi s despektem?

„Chápu. Ale jak já můžu za to, že mě někdo navštíví?“

„Nijak, samozřejmě, že ne,“ uklidňoval ho McDee. „Ale pokuste se chápat pana Dewitta. Tolik si toho předsevzal a teď vidí všude samé nepřátele. I tam, kde žádní nejsou.“

Bell znovu nevěřícně vzhlédl. Že by tohle byl upřímný názor šéfa tajné policie?

„Navrhuji,“ pokračoval McDee, „abyste guvernérovy starosti chápal jako dané, aniž byste přitom myslel na jejich oprávněnost.“

Já z vlastní iniciativy ostrahu odvolat nesmím. Bylo by možné, abyste vy a vaši kolegové přijali situaci, jaká je?“

Bell byl smířlivým tónem řeči poněkud vyveden z konceptu. Očekával strohost a odměřenost. Namísto toho narazil na člověka, jenž ostrahu Bella a ostatních vědců shledával jako Dewittovu chybu.

Profesor se rozhodl, že bude vyčkávat. Ale nepovolí.

„Jsem potěšen tím, že chápete naši situaci, pane McDee,“ řekl ztuhle. „Je mi také jasné, že vy proti pohoršujícímu chování svých podřízených nemůžete nic podniknout. Vyčkejme tedy, zda guvernér v nejbližší době své rozhodnutí nezmění. Pokud ne, obrátím se přímo na něho“

McDee vyjádřil gestem jisté politování.

„Jestli vám mohu radit, nezacházejte příliš daleko“ řekl McDee. „Dewitt je sice chytrý muž, ale ví také, co je to prestiž. Svým rozhodným přístupem k věci byste mohl víc ztratit, než získat.“

„Díky za radu,“ řekl Bell a podal McDeemu ruku.

Pak profesora vyvedli ven.

Jeho stín si pro návrat zpět vybral jinou trasu. Profesor byl zvědav, kudy z komplexu obchodních domů vyjdou. Skutečnost pak předčila všechna očekávání. Octli se v převlékárně, kde si musel obléci řeznický pracovní oděv. Byl už použitý a nechyběly na něm ani krvavé skvrny. Jeho průvodce udělal totéž. Potom procházeli velkým mrazícím boxem, ve kterém visely tuny hovězího a vepřového. Na jeho konci čekal uzavřený skříňový nákladník. Když oba muži nastoupili, rozjel se.

„Jaké nesmysly mě ještě čekají?“ zeptal se Bell svého doprovodu.

„To je předpis. Platí pro všechny šéfovy návštěvníky,“ zavrčel oslovený.

„Kam jedeme?“

„Hned tam budem.“

„Moc výřečný teda nejste,“ řekl profesor jedovatě.

„Příkaz.“

Bell to vzdal. Cítil spoustu zatáček, pak vůz konečně zastavil. Vzadu se otevřely dveře a profesor spatřil rozlehlou garáž.

„Svlíkněte si ty hadry,“ sykl muž od tajné služby. Bell sundal krycí ošacení a zahodil je do kouta. Jeho stín učinil totéž a pak ukázal na osobní turbobvznášedlo. Za chvíli se rozjeli a opustili ga-

ráž na opačném konci města.

„Ta mrazící túra je patrně poněkud překombinovaná,“ popichoval Bell.

„Člověk si zvykne.“

Profesor se pak definitivně vzdal úmyslu, že se od tajného něco dozví. Cesta domů proběhla mlčky.

Tam na Bella čekal jeho osobní špicl, ale profesor mu nevěnoval jediný pohled a kráčel rovnou za svým asistentem.

Sven Sgeir opět pozoroval nějaký experimentální proces. Maličký amfický reaktor se v místnosti téměř ztrácel. Zcela jiný byl však jeho výkon. Pohled na měřící přístroje profesorovi prozrazoval, že momentálně vydává 50 000 kilowattů.

„Jaký to bylo?“ zeptal se Sgeir, jakmile Bell vstoupil do kontrolní pancéřové kabiny a hermeticky uzavřel dveře. Zároveň snížil výkon reaktoru, aby se jim lépe mluvilo.

Bell krátce informoval o McDeeho podivně tolerantním přístupu.

„Ha! Snad vás nevodil za nos?“ Říct pár hezkejších slov a udělat pěknou kukuč umí každý!“

„Jistě. Ale on to nehrál. Nejsem z něj moudřej.“ Bell pokrčil rameny a zavrtěl hlavou.

„Mimochodem, zachovali jsme se podle vašich přání,“ řekl Sgeir a ukázal na ovládací panel.

„Bonbony jsou uloženy?“

„Všude na neuralgickejch bodech. Mají sběrnej kód. Prosím, nevysílejte ho ve dne, jinak tady máme několik tisíc mrtvejších.“

„Vynasnažím se. Ale jak to vidím, je možné, že postačí jen demonstrační výstražná exploze.“

„V pořádku, profesore. Můžete taky odpálit jakoukoliv nálož samostatně. Tady.“

Sven Sgeir sáhl do kapsy kombinézy a vtiskl profesorovi do ruky krabičku. Profesor ji ihned schoval do kapsy.

„Ted' čísla kódů.“

„Chcete je snad nosit s sebou? Co když vás prošacujou?“

„Čísla jsou tady!“ poklepal si Sgeir na čelo. „A tam musejí zůstat i u vás. Dávejte pozor...“

Za tři minuty si Bell čísla zapamatoval. Stačilo je v okruhu sta metrů kolem ústavu odvysílat na určité frekvenci a patřičná plastitová bomba vybuchla. Nejdříve však musel být odvysílán písme-

nový otevírací kód. Stejnou cestou mohly být nálože zpětně zajištěny.

„Plakáty už jsou taky připravené?“ zeptal se potom Bell. Sgeir přikývl.

„Krátký, otevřený dopis panu guvernérovi. Výzva ke stávce mezi vědci a techniky. Váš podpis.“

„Výborně,“ radoval se Bell. „Nechte je dnes v noci vylepit. Pokud přitom někoho zatknou, ať klidně řekne, že pracuje na moji zakázku. Jestli všechno vyjde, zítra se v žádném ústavu nepracuje. Divil bych se, kdybych hned zítra ráno neměl tu čest s panem Dewittem.“

„Takže vy chcete rozjet akci?“

„Ano,“ odvětil rozhodně Bell. „Nesmíme čekat. Zatím se ta jejich ostraha dá snést. Až šroub dotáhnou, už se ani neheme.“

„Takže do toho,“ radoval se Sgeir. „Ale stejně bych nechtěl bejt ve vaší kůži.“

„Chápu. Ale moc se mi toho stát nemůže. Dewitt je neoblíbenej -a ví to. Ale zejtra ho stejně pěkně překvapí, jak moc je neoblíbenej tady.“

Sgeir mu ukázal ruce sevřené v pěsti. Držel palce.

„Zlomte vaz.“

* * *

Profesor poznal tajné na první pohled, jakkoli se snažili být nenápadní. Nosili civil a snažili se splynout s davem, ale nikdy nedokázali vypadat nenuceně a obyčejně jako někdo, kdo se nemusí pořád rozhlížet a o někoho se starat.

„Nasadili na nás i ženský,“ zamumlal si Bell tiše pro sebe. Všiml si vyšší brunety, která na něj hleděla déle, než bývá u žen obvyklé.

Zabočila na jeho chodník a nyní kráčela několik kroků před ním.

Připadala mu povědomá.

Skutečně patřila k tajné službě?

Tady v ústavu nebyly ženy žádnou výjimkou. Možná ji spatřil někde v kanceláři nebo v laboratoři... Profesor na ni za chvíli zapomněl. Soustředil se na cestu k poště, kde si chtěl vyzvednout nějaké odborné časopisy, které mu chodily každý týden. Tentokrát chtěl zjistit, zda mu je nekontrolují. Měl by pro Dewitta o stížnost

víc.

Vyjel po schodech do poštovní haly. Teď kolem poledne tu bylo plno.

Proto si Bell té brunety nevšiml. Vešla za ním na poštu. Postavil se do fronty u přepážky stálých zásilek a trpělivě čekal. Jeho strážce do fronty nešel. Posadil se deset metrů odtud na židli, odkud mohl Bella pohodlně sledovat.

Hala byla naplněna šumem mnoha hovorů. I před Bellem a za ním si lidé povídali. Profesor si jich nevšímal. Přemýšlel, kterého ze svých kolegů zasvětit do plánů. Takže se docela lekl, když zaslechl ta prazvláštní slova:

„Devátá topfunkce krát got na binot druhou.“

Profesor v duchu ustrnul. Ta slova byla určena přímo jemu. Zazněla těsně za ním. Polohlasem je vyslovila ženská ústa.

Bell horečně uvažoval.

Právě uslyšel celou rovnici, kterou byl podepsán tajný vzkaz na fólii.

Měl se připravit k navázání kontaktu.

Přišla teď ta chvíle?

Profesor sáhl do kapsy, vytáhl krabičku cigaret, upustil ji na zem, tiše zaklel a shýbl se pro ni. Když vstával, podíval se na ženu za sebou.

Byla to ta bruneta z parku.

„Čekání u přepážek je velmi nepříjemná věc,“ začal Bell nezávazný rozhovor. Poté, co mu vypadly cigarety, nemohl na jejich hovoru ani tajný agent spatřovat nic zlého. Bell se tvářil, jako by právě omlouval svoji nešikovnost.

„Aspoň si váš hlídač odpočine,“ odvětila mladá žena a kývla hlavou směrem k židli s tajným. „Mám pocit, že se tu motá půlka světové tajné policie.“

Bell přizvukoval a dal přitom ženě příležitost, aby bez pohnutí rtů řekla: „Musím s vámi mluvit.“

Očividně mu chtěla naznačit, kde to bude možné, proto uvolnila plášť, pod nímž spatřil žluté označení Matematického institutu profesora Kušiky.

Profesor si byl jist, že tam ji určitě nikdy neviděl.

„Jestli chcete, můžete po jídle přijít za mnou do mé laboratoře. Na místě si tam můžete ověřit, jak dalece vaše předběžné výpočty souhlasí s realitou.“

„Ihned pochopila.

„Právě o to jsem vás chtěla poprosit.“

Nyní byl Bell na řadě. Zeptal se na časopisy. Podle očekávání se dozvěděl, že si je po předložení služebního průkazu odnesl nějaký muž od tajné policie.

Profesor zrudl, ale udržel si chladnou rozvahu. Tohle se mu hodilo.

„Půjdete se mnou do jídelny?“ zeptala se mladá žena.

„Rád.“

Ona se také zeptala na odborné časopisy a připojila se k Bellovi. Ten rázně vykročil ke svému hlídači. Muž právě vstal a chystal se profesora sledovat.

„Kterej vrchní idiot nařídil sebrat moje časopisy?“ vykřikl Bell tak hlasitě, až se všichni přítomní otočili. Všeobecný šum utichl.

„To bylo...“ zakoktal tajný.

„To špiclování nabírá přímo nehorázných rozměrů!“ Bell sehrál obrovské rozčilení. Hodilo se mu, že mohl vystoupit před velkým publikem. „Nechce ta vaše směšná organizace náhodou někoho umístit rovnou do mého špinavého prádla?“

Kolem profesora se začínali shlukovat lidé i další tajní.

Bell nedal svému stínu možnost promluvit. Věděl samozřejmě, že tento muž neměl na starosti kontrolu jeho časopisů, ale to mu nevadilo. „Napříště se ke mně nastěhuje sám velkej pan Dewitt, aby mohl zatknout všechny, který ke mně přijdou a ohlásí se jako Dharkovi lidi! Támhle!“ ukázal na mladou brunetku. „To je například zvláštní kurýr! Právě přistála mikrokosmickou lodí a prolezla sem klimatizací! Dneska večer přijde Ren Dhark sám! Osobně! Připluje do mojí koupelny v kapesní ponorce vodovodem!“

To vyvolalo smích.

Tajní agenti se tvářili rozpačitě. Profesora zatknout nemohli. Tak se alespoň vymanili z masy lidí a pokorně čekali v koutě haly. Jeden z nich vytáhl kapesní videofon a podal zprávu nadřízeným.

Obdržel rozkaz, aby se on i jeho kolegové zdrželi jakékoliv reakce. Bellův vztek určitě rychle odezní. Nadřízený pak sepsal zprávu a poslal ji dál.

Bell udělal ještě pár vtipů na vrchního špicla Dewitta a za všeobecného smíchu opustil poštu. Spolu s neznámou dívkou sjížděl dolů do parku.

„Neslýchané. Už zase jsou mi v patách“ pokračoval Bell v ko-

medii o rozčileném muži. „Půjďte se mnou ke stolu?“ zeptal se mladé ženy.

„Ne. Budu vás sledovat, a až opustíte jídelnu, připojím se. Vše ostatní u vás v laboratoři...“

„Oukej, slečno...“

„Kingsleyová. Harriet Kingsleyová.“

Když přišli do parku, Bell pokývl na rozloučenou a ztratil se v davu.

Profesor pomalu obcházel budovu jídelny, jeho stín šel deset kroků za ním. Bell byl přesvědčen, že mladou ženu nikdo nepodezřívá. Jeho zvědavost stále rostla. Určitě se nejmenuje Harriet Kingsleyová. Kdo je to? Co mu chce říct?

* * *

Když Bell došel ke svému stolu, viděl Harriet, sedící u stolu s černovlasým mladíkem.

Profesor si přisedl ke svým třem kolegům: Amisimu, Kollovi a Kušikovi, a vysvětlil jim, jaké má záměry. Dnes večer plánoval vyhlášení stávky a počítal s tím, že ho pak brzy odvedou k Dewitovi.

„Nechá vás jednoduše zavřít,“ řekl profesor Koll.

„Ne v tom případě, že mu pohrozíme další stávkou,“ přidal se Amisi. „Bellův nápad považuji za vynikající. Jen tak se nám může podařit zbavit se těch obejdů,“ ukázal k profesorskému stolu, kde seděli tajní.

„Slyšel jsem o té věci z jiné strany,“ řekl Kušika. Zdůraznil slova z *jiné strany*, takže Sgeir a jeho přátelé jaksepatří zpozorněli. „Můžete se spolehnout na naši podporu,“ dodal s úsměvem. „Děje se tady toho dost.“

To bylo jasné. Bell se rozhodl jít o krok dál.

„Znáte našeho kolegu Porkebbeho z ústavu pro výzkum povrchových úprav?“ obrátil se na Amisiho.

„Jisté. Dokonce velmi dobře. Proč se ptáte?“

„Mohl byste ho požádat, aby do skladů surovin po vyhlášení stávky nevložila ani noha? A aby tam nikdo nechodil, dokud bude stávka trvat?“

Amisi se zarazil. Bell po něm hodil významným pohledem.

„Je to důležité. Mohlo by dojít k ohrožení lidí.“

„Dobrá. Postarám se o to. Porkebbe to může svým lidem přikázat. Ale jestli se tam budou motat tajní...”

„Pak toho budou litovat,” dokončil větu Bell. „Za předpokladu, že jim na to zbyde čas.”

* * *

Po jídle měl Bell naspěch. Už to nedočkavostí nemohl vydržet. U vchodu z jídelny na něj čekala slečna Kingsleyová. Mladík, se kterým seděla v jídelně, zmizel za rohem.

„Přítel,” řekla mnohoznačně.

„Přátele člověk potřebuje vždycky,” odpověděl Bell.

„A brzy budou zapotřebí zvlášť,” řekla bruneta a významně na Bella pohlédla.

„Hlavně zítra,” pokračoval Bell. „Co víte?”

Pohybovali se parkem po poměrně zalidněném chodníčku, takže bylo možné se polohlasem dohadovat, aniž by je mohl někdo odposlouchávat.

„Vím poměrně hodně,” pravila dívka. „To je pro mě momentálně důležité. Přeji vám hodně štěstí a ráda bych požádala o laskavost, ale víc vám toho povím až mezi čtyřma očima.”

„Jdeme do laboratoře,” řekl Bell. Už si byl jist, že má před sebou důležitou kontaktní osobu GBO.

Sven Sgeir byl překvapen, když Bell vešel s dívkou. Jako obvykle se točil kolem malého amfického reaktoru. Krátce profesorovi sdělil nové výsledky studia. Pak se na něj tázavě zahleděl a ukázal bradou směrem k brunetce.

„Asi je pro nás zajímavá,” řekl profesor. „Víc taky nevím.”

Mladá žena si všimla, že mluví o ní. Vyšla jim vstříc.

„Vlastně byste mě měl asi znát, profesore Belle.”

„Povědomá mi jste, to ano, ale opravdu nevím, kam vás mám zařadit...”

„To je kompliment pro muže, který maličko změnil můj zevnějšek. Mimochodem: udělal to docela prostými prostředky,” řekla o trochu vyšším hlasem. „Představte si, že mám dlouhé blond vlasy.”

Bell se na ni zadíval. Trvalo mu to. Vtom se uhodil rukou do čela.

„U všech planet, Anja Fieldová! Já bych nikdy neřekl...”

„Pššt. Harriet Kingsleyová, prosím. Chcete vidět moje průkazy?”

Bell na ni stále ještě zíral. I Sven Sgeir podlehl nezměrnému překvapení, přestože šéfmatematičku POINT OF ještě nikdy osobně nepotkal.

„No, všechna čest. Teď už vás, poznávám. Jak jste se sem dostala? Odkud máte ty doklady?“

„Utekli jsme z T-XXX,“ řekla Anja a posadila se. „Jak možná víte, zdržovala jsem se s několika lidmi z GBO na této opuštěné základně. Náhodou jsme se dověděli, že na T-XXX letí Dewittovi lidé, aby základnu prohledali. Proto jsme vyhodili do vzduchu nej důležitější zařízení v prvním patře: velín, spojovou centrálu, kontrolní stanoviště strojovny a ještě pár maličností. Pak jsme utekli.“

„Takže vy jste teď všichni v Alamo Gordu?“ divil se Bell, fascinován dívčinou odvahou.

„Ano. Ostatní jsou u přátel a podporují ilegální činnost.“

„Tak toho je tady zapotřebí ažaž,“ přitakal Sgeir. „Odkud jste věděla, že přede mnou můžete mluvit? Co když jsem Dewittův špicl?“

„Ale nejste,“ odvětila Anja zcela klidně. „Informovala jsem se předem, kdo jste, na to se můžete spolehnout. Mimochodem, v této souvislosti bych vás chtěla varovat před dvěma muži. Oba jsou biochemici a jmenují se Hub Sier a Jugo Vartoniš. Spolupracují s radou vědců z různých oborů, a proto byli nasazeni jako Dewittovi špiclové, jak říkáte. Mají za úkol zjistit, kdo v ústavu pracuje pro Dharka.“

„Sier a Vartoniš,“ přemýšlel Bell. „O těch jsem nikdy neslyšel. Už jsou tady?“

„Pokud ještě nedorazili, pak je sem brzy propašují. Bylo by fajn, kdybyste před nimi varovali ostatní.“

„Dobře, že to vím,“ řekl Sgeir.

„Před chvílí jste mluvila o nějaké laskavosti, kterou bych pro vás mohl udělat, Anjo, ehm, slečno Kingsleyová,“ opravil se Bell rychle. „Mimochodem, co myslíte, bude moje zítřejší návštěva u Dewitta úspěšná?“

„Pokud se dostanete do defenzivy, tak asi ne,“ konstatovala Anja. „Ale toho se obávat nemusíte. Jste přece na Dewitta připraven, kdyby se chtěl chovat nepříjemně...“

„To taky víte?“

„Člověk v mé situaci může přežít jenom, když toho hodně ví. Ale dlouhodobě je to těžký údel. A jako štvanec pro naši věc ne-

mohu moc udělat. To je ta laskavost - udělejte zítra něco pro moji rehabilitaci.“

Bellovi tolik odvahy vzalo řeč.

„Rehabilitovat? A jak to mám udělat? Dewitt si vás zakousne ke chlebu s máslem, jak se dřív říkalo. Patříte jaksí mezi prominentní nepřátele státu.“

„Jaká čest. Avšak je pravda, že Dewitt klade velký důraz na studium amfické techniky?“

„Nojéje!“

„Oukej, profesore. Pokud se vám zítra podaří u Dewitta prosadit svou, doražte ho. Požadujte, aby mě už nepokládali za osobu mimo zákon.“

„Neuvěřitelný,“ plácl se Sgeir do stehů. „To pak taky budete muset dělat pro Dewitta!“

„Jistě. Ale škoda, kterou mu díky svým výjimečným znalostem budu moci způsobit, mi vše vynahradí. A já se chci podílet na Dewittově svržení.“

„Mhmm.“ Bell uvažoval. Měl radost, že se šéfmaticička objevila, ale zadala mu příliš těžký úkol. Vtom ho něco napadlo.

„Jste tady oficiálně jako slečna Kingsleyová, Anjo?“

„Polooficiálně, takříkajíc. Moje průkazy jsou v pořádku, ale kdyby mi je chtěl někdo pořádně zkontrolovat, asi bych neprošla. Pracuju v matematickém institutu, ale nikdo mě tam nezná,“ ukázala na žluté označení.

„Myslíte si, že vzbudíte podezření poldů, když mě večer navštívíte v mém domě? Mám tam něco, co bych vám rád ukázal.“

„Nemyslím... matematický institut s vámi těsně spolupracuje. Ale co odposlouchávací zařízení?“

„Pustíme si televizi. Když budeme šeptat, nemají šanci nás poslouchat.“

„Nebude to nápadné?“

„U mě už ne,“ řekl Bell a krátce povyprávěl o své soukromé válce s tajnými. Dívka se zasmála.

„Vypadá to, že jste už několika lidem způsobil značné poruchy sluchových orgánů, když jste tak hezky křičel do mikrofónů. Dozajista se nyní nacházíte v lékařské péči.“

„Dělám, co můžu,“ odpověděl Bell. „Takže dnes večer u mě.“

Anja přikývla. „V pořádku.“ A otočila se, že půjde.

„A co budete dělat do ty doby?“ zeptal se jí Sgeir.

„Půjdu tam, kam mě zavane vítr,“ odvětila Anja. Pak se ještě otočila k Bellovi. „Přijdu kolem deváté. Kdyby mi do toho něco vlezlo, někdo vám zavolá videofonem. Pak se omluví, že vytočil špatné číslo.“

Otevřela si pancéřové dveře, zamávala a byla pryč.

Bell pak ještě s asistentem prohodil plán nočního vylepování plakátů. A konečně se věnovali i své práci. Bell si povzdechl. „Máme tady hromadu nejzajímavější práce na světě a přitom se k ní můžeme kvůli tomu usurpátorovi Dewittovi dostat jen jako amatéři.“

* * *

Bell své chování ke svým hlídačům nezměnil. Když se vrátil domů a povečeřel, pustil se do hledání skrytého mikrofonu. Jeden našel v obývacím pokoji, zařval do něj, utrl ho a vynesl do haly, kde se právě nudil jeho osobní špicl.

„Na,“ řekl a zahodil mikrofon s výrazem, jako by zahodil ošklivého pavouka. „Vemte si to a doneste to panu Dewittovi. Asi to je jeho hračka. A já nemám rád, když někdo odposlouchává moje rozhovory s panem Dharkem.“

Tajný se na Bella pobaveně ušklíbl. Od svých kolegů už o profesorských divokých akcích slyšel. Agenti byli obecně toho mínění, že je to neškodný blázen, kterého se vůbec nevyplatí hlídat. Vlastně čekali, co zase provede, aby se při té nudě trochu pobavili.

Přesně toho chtěl Bell svým chováním docílit.

„Až přijde Ren Dhark, nerušte mě, prosím,“ řekl pak povýšeně. „Kdyby ho chtěl někdo zatknout, ať se pan Dewitt obtěžuje osobně.“

„Oukej, oukej, profesore,“ pousmál se tajný. Přitom na něm bylo jasně vidět, co si myslí.

Zazněl domovní zvonek.

„No vida, to bude Ren Dhark.“

Bell došel ke stěně a stiskl tlačítko domácího videofonu.

„To jste vy, Dharku?“ zeptal se. Na obrazovce se objevila tvář Anji Fieldové. Otázku zaslechla, a proto se tvářila poněkud rozpačitě.

„Ale ne, to je jenom jeho sekretářka. No, ale von stejně určitě eště přijde.“

„Oukej, profesore,“ řekl agent. „Klidně tu dámu pusťte dál. Já přimhouřím oko, až přijde Ren Dhark.“

„Fajn,“ řekl Bell a stiskl automatický dvevní zámek. „Pojďte dál, slečno Kingsleyová. Škoda, že přicházíte služebně... ale lepší služebně než vůbec ne.“

Anja alias slečna Kingsleyová vstoupila. Byla oblečena do pracovního a pod paží nesla tlustou složku s výpočty.

„Co není, může ještě být,“ odvětila. „Každopádně je profesor Kušika tyran, když nás nechá pracovat ještě i večer.“

Bell ji odvedl do obývacího pokoje a zavřel dveře. Ihned zapnul televizor, ale zvuk zbytečně nezesiloval, aby neprobudil podezření. Na stole už měl připravené pracovní podklady. Nyní obstarával pití. Přinesl sklenici spolu s několika fóliemi.

„Podívejte se na to. Ale nejdřív na zdraví!“ pozvedl sklenici. „Na zítřek.“

Pak vyčkával, dokud si matematická neprohlédne fólie. Očividně ji zaujaly. Stále rychleji obracela listy.

„Od Amfiů, že?“ zeptala se pak. Bell přikývl.

„Tuhle studii jsme našli při rozčleňování amfických dokumentů. Máte pravdu, tyhle fólie jsou originál.“

„Co myslíte, oč v nich jde?“ zeptala se Anja.

„Nechci vás ovlivňovat svým názorem. Kromě toho máte v amfických záležitostech větší přehled než já. Řekněte mi nejdřív vy, co si o tom myslíte.“

„No, má to co dělat s uměle vyvolávanou gravitací. Jde o přístroj, který na hyperenergetické bázi dosahuje dálkových účinků. Možná dokonce i...“

„Zbraň?“ nadhodil vážně Bell.

„Jistě, k tomu by se to dalo použít,“ Anja listovala dál. „To je neuvěřitelné,“ šeptala. „Úžasné zajímavá studie. Pravděpodobně o nějakou zbraň půjde.“

„Půjde?“

„Ano. Vyplývá to z doprovodného textu... Tenhle dokument znají... ti...?“ pokynula hlavou směrem k vykonavatelům současné moci, čímž měla na mysli celou provizorní vládu.

Bell zavrtěl hlavou. Trošku zesílil zvuk televizoru. Dávali nějakou televizní inscenaci, komedii s upovídanou tetkou. Přesně správnou zvukovou kulisu pro jejich účely.

„To by tak scházelo. Kušika a já jsme to objevili náhodou před

několika týdny. Zhruba jsme tušili, oč v tom jde a hned jsme to stopili.“

Anja si oddechla.

„Podle mého prvního odhadu může být tenhle přístroj nastaven až ze vzdálenosti 8 000 kilometrů a umí na ploše o rozloze zhruba 340 metrů čtverečních vyvolat umělou gravitaci až do 160 pozemských g.“

„Velká Galaxie!“ zaúpěl na to Bell. „To by v tisícíně vteřiny rozmáčklo kosmickou loď jako skořápku vajíčka!“

„Skutečně strašlivá zbraň,“ potvrzovala Anja. „Tenhle dokument se v žádném případě nesmí dostat do rukou Dewittových nohsledů.“

Bell pochopil.

Vyvalil oči.

„Jo, vy si myslíte, že je tu zbraň možné postavit? V našich podmínkách?“

„V podstatě ano,“ přitakala šéfmatematička. „Jsme na nejlepší cestě k využití amfické technologie. V jejím rámci lze tuto gravitační zbraň vyvinout.“

Bell popadl Anju za ruku. Byl vzrušením celý bez sebe.

„Postavíme ji. Zkusíme to. Pro Rena Dharka. V zájmu Země!“

Anja se mu zahleděla do očí. „Přesně to jsem vám právě chtěla navrhnout. Ale má to právě onen známý háček: musím mít možnost svobodně pracovat. Chápete teď, jak je důležité za mě orodovat?“

„Gravitační zbraň. Fantastické.“ Bell to pořád ještě nedokázal strávit. „Ještě před dvěma lety by to byla čirá fantasmagorie. Neuvěřitelné.“ Sáhl po sklenici a obrátil do sebe longdrink. „Jestliže amfická technologie dosahuje takového stupně vývoje, co pak teprve technologie Tajemných?“

„To ani neodhadneme. V mnoha ohledech amfickou techniku převyšuje... Něco jiného: jak se chcete zítra u Dewitta chovat?“

„Dobře, že jste to nakousla. Podebatujeme o tom do všech podrobností. Rád bych slyšel váš názor.“

Ten večer si ještě dlouho povídali. Tajný agent ve vedlejší místnosti usnul s nohama na stole. Věčnými profesorovými útoky byl unaven, a tak využil klidnější chvíli.

Později Bell Anju doprovodil cestou domů. Anja mu sice neprozradila, kde bydlí, ale byla příjemná, vlahá noc. Potkali jen několik málo lidí, většinou vědce. Také sem tam nějakého agenta.

„Podívejte,“ řekla Anja náhle a ukázala na strom před sebou. Ve výši očí byl přilepen zářivě rudý plakát.

Príslušníci vědeckých ústavů! Kolegové a spolupracovníci! Chcete nadále nečinně přihlížet, jak je svoboda osobnosti, vědy a výzkumu zašlapávána a nahrazována svévolí, rozkazy a špiclováním ? I guvernér musí v první řadě sloužit lidem a ne pouze pracovat na konsolidaci své moci. Ostraha, pod kterou v poslední době trpíme, je nespravedlivá, svévolně nařízená a nesnesitelná.

Ještě stále jsme svobodní lidé. Ještě pracujeme ze svobodné vůle pro dobro a pokrok lidstva. Nedopusťte, aby si jednotlivec osoboval určovat, co je svoboda a co není. Nepracujte, dokud nebude tato ponižující ostraha zrušena! Nepracujte, dokud nám nebude dopřána osobní svoboda!

Monty Bell

Anja a Bell dlouho stáli před plakátem. Tak, jak by to udělal každý.

„Na tohle už bude muset nějak reagovat,“ prohlásil Bell. „Jsem přesvědčen, že většina vědců a techniků do stávky půjde. Je nás 1 100. Tolik lidí prostě nelze zatknout. Věda, na které mu tak záleží, by se zhroutila.“

„Já také doufám, že zareaguje. Jak Dewitta odhaduji, nechá si vás přivést. Bude hrát nadřazeného, silnějšího. Já bych ho na vašem místě nejdřív nechala domluvit. Určitě na sebe prozradí, oč mu vlastně jde. A pak bych mu teprve přiložila pistoli na spánek.“ Anja se usmála. „Tak se to říkalo dřív. Dnes jde spíš o paralyzátor že?“

„Konečný efekt je stejný,“ slabě se pousmál Bell. „Co budou lidi dělat, jestli mi to nevyjde? Vždyť my vlastně počítáme s tím, že Dewitt bude chtít vyjednávat. Ale co když ztratí hlavu a nechá mě jednoduše tajně odklidit?“

„No, řekla bych, že to je málo pravděpodobné. Navíc máte možnost využít nátlaku: myslím na ty výbušniny. Kdybyste je neodpálil vy sám, postaráme se o to my. Dewitt nebude chtít, aby se to stalo. Pro vás je důležité ho přesvědčit, že to tady všechno vyletí do vzduchu, jestli vás dá zavřít, nebo jestli vás bude chtít zneškodnit. A to je váš úkol, Belle.“

Brzo ráno byl profesor velmi bezohledně probuzen.

„Rychle, vstávejte, jste zatčenej, půjdete s náma,“ překřikovali se tři tajní.

Bell sice něco takového čekal, ale přesto se zlobil, že musí vstávat v šest ráno. Schválně se oblékal pomalu.

„Rychle, rychle. No táák, přidejte!“ Muži vypadali podmračeně a uzavřeně. Bylo na nich vidět, že nepočítají, že by se sem Bell zase vrátil, nebo že by v blízké době měl být zase svobodný člověk. O tom svědčila i magnetická pouta, která mu přiložili na ruce.

Opět se dostali do obchodního domu, kde byla umístěna tajná služba. Přes brzkou ranní hodinu vládla na chodbách nápadná aktivita.

Bella dovedli do kanceláře McDeeho, ale uvnitř ho nečekal šéf tajné služby, nýbrž Norman Dewitt.

Guvernér pokynul svým agentům, aby profesora pustili a odešli. Mlčky ukázal na křeslo. Bell se posadil. Také mlčel. Pár vteřin si jeden druhého měřili. Pak Dewitt sebral ze stolu jeden z plakátů, které visely všude po ústavu. Bell se tvářil netečně.

Po chvíli Dewittova ruka s plakátem klesla. Guvernér se nezlobil. Jeho tvář prozrazovala zájem a mírnou nechuť.

„Profesore Belle, tohle,“ ukázal na plakát, „se stalo s vaším svolením, nebo případně z vašeho popudu?“

Bell přikývl. Čekal na Dewittovu reakci.

„Profesore, já nevěřím, že byste se takhle exponoval, kdybyste neměl krytá záda. Já věřím, že vás Haag navštívil bez předchozího ohlášení, ale také věřím, že jste ho podpořil, jak jen jste mohl.“

Bell neodpovídal. Pozoroval guvernéra a proti své vůli ho musel obdivovat. Tohle byl Dewitt. Klidný, chladný, perfektně se ovládající profesionál. Avšak tím byl nebezpečnější.

„U téhle věci,“ ukázal Dewitt na plakát, „vyšla iniciativa očividně od vás. Jaké prostředky máte, abyste mi zabránil vás nechat jednou provždy odklidit?“

„Jasná otázka vyžaduje zase jasnou odpověď, guvernére. Vaše domněnky jsou správné. Kdybych neměl krytá záda, choval bych se jako blázen. Buďte ujištěn, že moje ochranná opatření odpovídají požadavkům, které mám.“

„Tahle hra mě začíná bavit,“ odvětil Dewitt žoviálně. „Když už jste udělal první krok, smíte nyní klást své požadavky. Ale varuji

vás, Belle,“ Dewittův hlas nabral ostrý tón. „Pokud vaše opatření není odpovídající, ještě dnes dopoledne se známý fyzik Monty Bell stane obětí politováníhodné dopravní nehody. Neopatrný vstup do vozovky. Řidič samozřejmě za nic nemůže. Svědci, a tak dále. Vše je připraveno. Nebo jste mě snad podcenil? Já své protivníky nikdy nepodceňuji.“

Nálada mezi oběma muži zůstala na bodu mrazu. Bell se zalekl přímé pohružky smrtí. S ní nepočítal. Ale vyrovnal se s tím. Instinktivně sáhl do kapsy a nahmatal krabičku, kterou bylo možno odpálit nálože.

„Vaše požadavky, Belle.“

„Zrušení ostrahy a odchod všech tajných agentů z teritoria ústavu,“ pravil Bell. V hrdle měl sucho. „Plná svoboda pohybu všech mých kolegů a mé osoby. Kromě toho ještě požaduji, aby byla matematická Anja Fieldová rehabilitována a mohla nerušené pracovat v ústavu.“

Dewittovi to na okamžik vzalo dech. Čekal požadavek zrušení ostrahy. Ale svobodu Anje Fieldové... Jedné z nejbližších spolupracovnic Dharka?!

Copak se Bell zbláznil?

Guvernér se rozesmál. Oči však zůstaly chladné.

„Zajímavé,“ řekl. „Takže vy tedy víte, kde se Anja Fieldová ukrývá. No, to nám ulehčí její zatčení. Mimochodem, vaše požadavky odmítám splnit, pane profesore. Ale dám vám šanci. Vraťte se do ústavu, odvolejte stávku a vydejte Fieldovou tajné službě. Pak na celou věc zapomenou.“

„Ne,“ odvětil Monty Bell rozhodně.

„Cože?“ Nyní se Dewitt skutečně divil.

Bell se rozhodl to neprotahovat „Hovořil jste o krytých zádech. Správně: veškerý vědecký personál vstoupí do stávky. Výzkumné programy budou stagnovat.“

„Víc toho nemáte? Zklamal jste mě, Belle,“ řekl Dewitt a stiskl tlačítko. Vstoupili dva mohutní muži v civilu. Postavili se vlevo a vpravo vedle Bellova křesla.

„Už jsem s vámi ztratil zbytečně mnoho času,“ řekl guvernér pohrdlivě. „Během svých posledních hodin můžete klidně uvažovat o nedostacích, které jste přehlédli. Jakmile zmizíte, vaše směšná stávka se zhroutlí. A i kdyby ne, pak nechám vaše vážené kolegy vystavit ozáření. Potom nejenom, že pro mě budou pracovat, ale

budou pro mé pracovat dokonce rádi.“ Pokynul gorilám. „Ven s nim. Víte, co dál.“

Bell pocítil sevření silných rukou. Měl nejvyšší čas, aby jednal. „Pomalu, Dewitte,“ řekl klidně. „Pošlete ty gorily pryč. Ještě jsem neskončil, a proto jsem přesvědčen, že jste se unáhlil.“

Guvernér se zarazil. Nečekal takový tón od muže, zasvěceného smrti. Bell využil momentu překvapení.

„Samozřejmě, že mě můžete nechat zabít. To by nebylo velké umění. Ale pak by vědecký program, který tak napjatě sledujete, skončil v troskách. Konec. Vaše komutátory by přišly příliš pozdě. Dobře mě poslouvejte: pod všemi budovami ústavu jsou teď rozmístěny nálože. Pokud se do dnešního poledne nevrátím zpět, vyletí do vzduchu miliardové hodnoty. Jistě dobře víte, že mnoho přístrojů a strojů v ústavu jsou jedinými exempláři na celé Zemi.“

„Lžete,“ Dewitt ztrácel rozvahu. Probouzel se v něm hněv. „To, co říkám, vám mohu dokázat. A teď k případu Anji Fieldové: jakmile pro nás začne pracovat, budeme moci podstatně lépe proniknout do myšlenkových a technických amfických tajů. Anja Fieldová perfektně ovládá amfickou supermatematiku. Vyplatí se vám tedy, jestliže jí dáte svobodu.“

Dewitt instinktivně vycítil, že profesor neblufuje. Ale jen tak lehce se nevzdával. Potlačil zlost a donutil se k věcnosti. „Vaše důkazy,“ požadoval stručně.

„Pojďme na střechu budovy, pak svůj důkaz dostanete,“ odvětil Bell drsně.

Guvernér vstal. Nedokázal si sice představit, co mu Bell chce ukázat na střeše obchodního domu, ale přitakal. Najednou byl nejistý. Záležitost, o které se domníval, že ji má pevně v rukou, mu začínala vyklouzávat.

Vyšli z kanceláře a nastoupili do výtahu. Samozřejmě všude pod dozorem tajných.

Bell si oddechl, když ucítil závan svěžího ranního vzduchu. Ukázal na plochý zelený kopec v dálce. Zřetelně na něm byly vidět světlé skvrny jednotlivých budov ústavu.

„To má být vtip?“ zeptal se guvernér hrozivě. „V žádném případě,“ odvětil Bell a vyndal z kapsy krabičku. Rychle namačkal kód. „Vidíte institut pro výzkum laků, guvernére? Vlevo vedle kupole reaktorové budovy?“

„Ano. Proč?“

Bell namísto odpovědi stiskl tlačítko odpalu. Očima se zabodl do světlé skvrny vedle reaktoru. Jedna vteřina. Dvě. V ústech mu vyschlo. Pokud nálož zklame, může sepsovat závěť. Jestli mu na ni zbude Čas.

Srdce se mu na okamžik zastavilo, když se světlá skvrna ztratila za náhle se zjevivším obláčkem. I na dálku bylo vidět, jak se rychle proměňuje v houbovitý mrak. Potom k nim dolehl zvuk exploze. Několik set tun vysoce explozivních nitrolaků, určených pro pokusy k lepším nátěrům kosmických lodí, vyletělo do vzduchu.

„Přejete si ještě další důkazy, guvernére?“

Z přítomných goril spadla počáteční strnulost, vyvolaná úlekem. Jedna přiskočila, vytrhla Bellovi krabičku z ruky, druhá mu zaryla do zad hlaveň paprskometu. Dewitt byl bledý jako stěna.

„Řekněte tomu pistolníkovi, ať schová zbraň,“ řekl Bell klidně a rozhodně. „Už jsem vám řekl, že jestli se nevrátím, vyletí do vzduchu všechny ostatní budovy. Nemáte šanci, Dewitte. Odpalovací vysílačku jsem neměl jenom já. Takže: buď okamžitě vyhovíte mým požadavkům, anebo se támhleten kopeček stane místem zkázy. Až exploduje reaktor, smete s sebou celé Alamo Gordo.“

Profesorova slova rozřízla ticho. Oba protihráči si stále ještě hleděli do očí.

Pak se Dewitt ještě jednou pootočil a díval se na zelený pahorek, pokrytý dýmem.

„Tohle kolo jste vyhrál, Belle,“ řekl zlomeným hlasem. „Dostanete, co si přejete. Dám svobodu i Anje Fieldové, pokud veřejně v televizi vyhlásí svoji loyaltitu vůči současné vládě.“

„To určitě udělá.“

Bell se musel držet, aby skryl své ulehčení. Odhadl Dewitta správně. Ten muž měl hlad po moci, to bezpochyby. Ale byl i moudrý a věděl, jak jednat. Právě poznal, že má slabší pozici, a proto se vzdal. Ale jakmile se list otočí, Bell nemůže počítat s žádnou milostí.

Získal smrtelného nepřítele.

* * *

Nad Val di San Niccolo se snesla noc. Před srubem, který už dlouhá desetiletí odolával drsnému počasí, se pohybovalo několik mužů. Nastavovali videofonní anténu, umístěnou na ocelové tyči

na střeše.

„Ten vítr člověka osvěží,“ řekl Eylers. „Jen aby nám nezlomil anténu.“

„Jen to ne,“ poznamenal Jos Aachten van Haag a zatloukl stabilizační kolík. „Byla by to škoda. Nikdo jinej tady široko daleko nemá padesátimetrovou anténu!“

„Jenom my, to je fakt,“ poznamenal Ibrahim ben Dorrha, další z bývalých agentů GBO.

Po chvíli se vrátili do srubu. Stáhli se sem z Rotterdamu, kde pro ně půda pod nohama začínala být příliš horká. Ze srubu vyšel ozbrojený strážný a vydal se na obchůzku. Koneckonců byly na jejich hlavy vypsaný vysoké odměny.

Uvnitř si zatím po starověkém způsobu rozdělali v krbu oheň a pak se ozval jeden z mužů improvizované spojové centrály: „Mám na videofonu Alamo Gordo! Tamější televizní program má bejt přerušenej. Mají vysílat nějaký důležitý prohlášení nějaký Anji Fieldový!“

„Anja Fieldová?“ zarazil se Eylers.

„Anja v Alamo Gordu!“ vykřikl Jos. „Ve veřejný televizi? No, já se z toho snad pominu! Pusťte to!“

Spojař zapnul televizor.

Hlasatel právě oznamoval:

„Na svém neplánovaném zasedání, řízeném guvernérem Normanem Dewittem, se vláda dnes dopoledne rozhodla, že vyhlásí amnestii některých dosud stíhaných osob. Týká se to především vědců, kteří stranili uprchlému dobrodruhovi Renu Dharkovi. Tito vědci mezitím pochopili svůj omyl a vzdali se oficiálním úřadům. Protože od uprchnutí Dharka neprovedli nic protizákonného, byli amnestováni.“

Tito vědci vyjádřili svoji loajalitu vůči současné vládě Země. Jako jejich zástupce nyní vystoupí matematická Anja Fieldová. Slečna Fieldová patřila svého času k posádce POINT OF, tedy lodi, kterou Ren Dhark zbaběle použil pro svůj útěk a protiprávně ji drží ve svém vlastnictví.“

„To bych rád věděl, co se tam odehrálo,“ zamumlal Eylers. „Anja patří k nejhledanějším osobám. Jestli se někomu podařilo ji osvobodit, tak to musel udělat moc chytře. Hele!“ ukázal na obrazovku. „To je vážně ona. Teď jsem tedy skutečně moc zvědav...“

Anja Fieldová se objevila ve své obvyklé podobě, s dlouhými

blond vlasy a bez kosmetických úprav obličeje.

Posadila se ke stolu a zahleděla se do papírů, ze kterých lhotejně přečetla prohlášení:

„Jménem skupiny vědců děkuji vládě a prozatímnímu guvernerovi za velkorysost a toleranci, kterou nám prokázal. Na omluvu našich omylů mohu uvést pouze dobrou vůli a upřímné přesvědčení. Byli jsme toho názoru, že Zemi může po vysvobození z područí Giantů řídit pouze Ren Dhark. Teprve později jsme poznali jeho diletantismus a neschopnost splnit tak gigantický úkol.

Když jsme tedy rozpoznali pravdu, bude nyní naším radostným úkolem nasadit všechny své síly pro rychlé uzdravení naší ekonomiky. Budeme pracovat tam, kde si to vláda bude přát. Ještě jednou bych na tomto místě chtěla vládě vyjádřit náš co nejsrdečnější dík.“

Anjin obraz zmizel.

A následovala další zpravodajská reportáž.

Muži ve srubu se vrhli do diskuse.

„Ibrahime, dones přece láhev Campari,“ řekl Eylers. „Tohle se musí oslavit! Doufám, že tam ještě nějaká je! Budu muset přivést z Vídně zásobu!“

„Copak nemáte pochybnosti?“ zeptal se Jos. „Anja je taky jenom člověk. Měli bychom počítat se všemi možnostmi!“

„Anja? Na jejich straně? Vyloučeno,“ usmál se Eylers a vzal podávanou láhev. Nalil všem přítomným: „Na budoucnost!“

„Mohli ji psychicky ovlivnit,“ namítal Jos. „Pomyslete... totéž jste udělali vy s McDeem.“

„V zásadě to nelze vyloučit,“ přidal se ben Dorrha. „Ale já tomu nevěřím. Spíš to vypadá, že někdo zatlačil na Dewitta. Osobně se na to podívám... Renato!“ „„ obrátil se na jednoho ze spojařů.

Ital se ohlédl.

„Která skupina, se kterou máš spojení, je nejbližší k Alamo Gordu“

„New Orleans,“ odvětil Renato bez zaváhání.

„Kdy s nimi budeš mluvit?“

„Momento,“ Ital počítal na prstech. „Pozítří,“ řekl pak. „Pozítří v noci.“

„Fajn. Zeptej se jich, jestli vědí něco zvláštního ohledně té věci s prohlášením Anji Fieldové. Pokud by ne, ať někoho pošlou do Alamo Gorda. Je to věc nejvyšší důležitosti. Tohle musíme prokoudnout.“

„Va bene, udělám.“

„Šťěstí, že tu není Dan Riker,“ ozval se Jos. „Ten by takovou nejistotu těžko snášel. Vsadím se, že bychom ho tady za nic na světě neudrželi.“

„To věřím,“ přitakal Eylers.

„Riker je její přítel?“ zeptal se ben Dorrha.

„Za normálních okolností by se ti dva už dávno vzali,“ vysvětloval Eylers. „V podstatě to začalo ve chvíli, kdy na GALAXY přestal fungovat časový skok. Od té chvíle se pořád něco dělo. Neměli na sebe absolutně žádný čas. Kdybych to všechno sepsal, vznikla by pořádně tlustá knížka...“

* * *

Ještě odpoledne v den svého vítězství se fyzik Monty Bell seznámil s Ralfem Larsenem. Larsen udržoval kontakt s místní ilegální organizací GBO. Vlastnil průkazy na všelijaká jména. Na pozemcích ústavu se pohyboval pod jménem Ken Gord. Jako údajný zástupce firmy na výrobu mikrominiaturizovaných elektronických modulů měl přístup do všech institutů.

Představila je Anja. Stalo se to v Bellově laboratoři, snad nejbezpečnějším místě pro taková setkání.

„Oukej, takže čmuchalů jsme se zbavili,“ pravil Gord alias Larsen. „Oficiálně ano.“

„Dewitt a McDee si stejně nedají vzít právo dívat se nám alespoň tajně na prsty,“ řekla Anja Fieldová významně. „A nic na tom nezmění ani moje televizní prohlášení,“

„Mimochodem,“ zeptal se Bell. „Jak to vypadá se špicly?“

„Zatím víme jenom o Sierovi a Vartonišovi. To jsem vám říkala už včera,“ odvětila Anja. „Ralf má jisté spojení s tajnou službou. Měl by se včas dozvědět, kdyby k nám vyslali další exempláře.“

Gord alias Larsen přikývl.

„Zítra dorazí nejvyšší návštěva.“

„Že by Dewitt?“ vykulil se Sven Sgeir.

„Nejvyšší, řekl jsem. Ne ze všech nejvyšší. Ale teď bez legrace. McDee chce v tajnostech navštívit některé instituty. Máme zprávy, že se ukáže i tady, profesore. Jste zvláštní subjekt.“

„McDee? Ten není tak hrozný...“ řekl profesor a sdělil Larsenovi své zážitky s ním. „Vy o něm něco víte?“

„Čekám,“ uhnul Larsen před odpovědí. „Čekám na něco důležitého.“

Večer pak Anja přednesla své prohlášení. Napsal ho Larsen a text schvaloval psycholog, specializující se na projevy. Výpověď musela znít upřímně. I mezi řádky.

* * *

Příští ráno se v ústavu objevil McDee, Tvářil se, jako by přijel ze soukromého popudu. Důrazně popíral, že by snad mělo jít o služební návštěvu.

Profesor Monty Bell se nedivil, že se McDee zdržel delší dobu. Po svém institutu ho provázela osobně, jen v doprovodu asistenta Sgeira. Předváděli McDeemu různé stroje a zkušební provozy.

„To je všechno technika, o které se nám před dvěma lety mohlo jenom zdát,“ konstatoval šéf tajné policie na závěr a pak se sklonil a tiše řekl: „Mohu s vámi mluvit nerušeně, profesore? Je to důležité.“

„Momentálně nemám moc času,“ namítal Bell. Chtěl se McDeeho zbavit, myslel si, že mu McDee začne klást na srdce, aby poslouchal Dewitta, jinak že špatně skončí, ale pak překvapeně pocítil, že ho šéf tajných popadl za paži a odvedl ho kousek stranou.

McDee pak vytáhl z kapsy záznamník. Přidržel ho profesorovi před očima. Na displeji stálo:

Zatčení Bernda Eylerse naplánováno na 12. října 2052 ve 13 hodin 10 minut v hotelu Sacher ve Vídni. Pokud možno ho varujte.

Pak McDee stiskl tlačítko a text vymazal.

„Tahle amfická technika,“ pronesl s obdivem. „Jak dlouho to může trvat, než ji ovládneme, co myslíte? Kdy ji budeme používat jako základnu vlastního vývoje?“

Bell pochopil, že McDee odmítá o onom překvapivém sdělení hovořit. Vykoktal, že to bude lidstvu trvat ještě pěkných pár desítek let. Pomalu nedokázal udržet svoji zvědavost na uzdě. McDee se naštěstí brzy rozloučil.

Bell pak uvědomil svého asistenta, že pro dnešek končí a utíkal z budovy pryč. O té věci musel okamžitě mluvit s Anjou Fieldovou.

Zavola jí z veřejné videofonní budky a domluvil si okamžitou schůzku v jídelně.

Šel napřed, objednal si kávu a měl co dělat, aby ji z rozrušení nerozlil. Anja dorazila za chvíli. Taky si dala kávu.

„Zdravíčko, profesore! Kdepak hoří? Pohled na McDeeho vám vyrazil dech?“

„Tak nějak.“ Bell se rozhlédl a pak rychle Anje sdělil, co zjistil. Nevypadala příliš překvapeně.

„Skutečně,“ řekla. „Dvanáctého října. Ale to je už pozítří!“

Lehce se kousla do spodního rtu a horečně přemýšlela. „Gorda momentálně nezastihnu. Já sama pryč nemůžu, máme teď důležitou radu, byla bych nápadná. Takže připadáte v úvahu jenom vy, profesore.“

„Já? Co mám udělat?“

„Musíte okamžitě do New Orleansu předat varování na určitou adresu. Za půl hodiny vám dám instrukce. Letoun obstarám. Jděte domů a připravte se na cestu. Přijdu za vámi.“

„Oukej. Když myslíte...“

Bell se loudal domů. Připadalo mu vzrušující, jak náhle zasáhl do ilegálního boje, ale zároveň ho to obtěžovalo. Jisté věci však nechápal. Proč nemohl být Eylers varován odtud? V konspiraci zřejmě vládly zákony, které neznal.

A ani je neměl znát. Když přišla Anja, řekla mu: „Čím méně toho víte, tím lépe pro vás. Nezapomínejte, že se i nadále nacházíme v pozici utlačovaných a stíhaných. To se změní teprve ve chvíli, kdy vládu Země převezmeme Ren Dhark.“

Dala mu instrukce. Nic písemně. Všecko musel nosit v hlavě.

„Budovu opusťte pěšky. Bez pláště. Jenom tak, jako byste šel na procházku nebo nanejvýš na skok do města. Na parkovišti 74 stojí modré vznášedlo Turbo BTC. Tady jsou klíče. Peníze najdete v přihrádce. Do zítřka do večera buďte zpátky. A prosím, žádnou nehodu. Nikdo se nemusí dozvědět, že jste byl v New Orleansu. V případě nutnosti vykládejte něco o nemocném příteli. A teď hodně štěstí.“

Poklepala mu na rameno a byla pryč. Bell se poněkud zaraženě chystal na cestu.

* * *

Na východě už bledly první hvězdy, když dorazil do města ležícího v ústí řeky Mississippi. Trasy pro vznášedla byly vedeny slo-

žitě, Bell se musel hlídat, aby letěl podle plánu. Bod pro změnu kurzu málem minul. Ale nakonec slétl po spirále dolů a našel i pumpu, u které měl vyhledat svou spojku.

Nechal vznášedlo na parkovišti a vstoupil do restaurace u pumpy. O bar se opíralo jenom několik mužů. Pak tu bylo pár dálkových řidičů, starší paní a policista v uniformě. Bell venku na parkovišti viděl jeho vůz.

Objednal si náhražkový steak a pohárek syntetického mléka. Právě potraviny sice ještě existovaly, ale ne všude a navíc byly velmi drahé. Většina obyvatelstva byla zásobována umělými potravinami, vyráběnými v továrnách.

Zatímco jedl, opatrně se rozhlížel. Byl jeho kontakt už tady? Kdo je to? Podle instrukcí měl být Bell osloven.

Pak se od baru odlepil policista.

Držel v ruce nezapálenou cigaretu. Bell se ho lekl.

„Dřív byly zapalovače na benzín,“ řekl policista a zastavil se před profesorem.

„Já bych si obstaral zásobu včas,“ dodal Bell svoji polovinu šifry.

„Možná že ještě něco seženu,“ pokračoval policista. „Sedněme si přece.“ Otočil se na barmana: „Dvě tuplovaný. Potkal jsem starýho kámoše.“

Seděli a bavili se o počasí. Když je barman obsloužil a odešel, policista zvážněl.

„Nic nevím,“ řekl. „Jenom tolik, že to spěchá. Oč jde?“

Bell vyřídil varování Eylersovi.

Policista hvízdal mezi zuby.

„Sám starej ho varuje? Slyšel jsem, že je to možný, ale nevěřil jsem tomu. No, každopádně to dám dál. Ve Vídni nebudou mít moc času, aby ho varovali. Nashledanou, díky za rychlou zprávu.“

Policista poklepal Bellovi na rameno, cvrnkl do čepice a byl pryč.

Bell zaplatil, zamyšleně vstal a zvolna se vrátil ke vznášedlu.

* * *

O půl hodiny později byla ve Vídni už půlnoc. Tajná vysílačka se automaticky zapnula. Spojář sledoval starobylé přístroje. Pro potřeby konspirace byly tyhle staré krámy vynikající. Nepřátelé

je jen stěží zjišťovali, protože nebylo čím.

Chvilí pozoroval přístroje a pak se naladil na frekvenci stanice, která se hlásila. Věděl jen, že leží na severoamerickém kontinentu.

A zprávu přijímal.

I v polovině 21. století byla Vídeň historickým městem ve stínu Stephansdomu. Na starých domech stále ještě existovaly půdy a prostranství na sušení prádla. Poté, co se všude topilo elektřinou, byl vzduch i nad velkoměstem velice čistý. Anténa vysílačky byla zamaskována jako šňůra na prádlo.

Už po prvních znacích vídeňský spojař zpozorněl. Volající použil signál nejvyššího stupně naléhavosti zprávy. Po několika minutách potvrdil příjem a hnal se po schodech dolů o dvě patra níž. Tam zapnul videofon a komusi sdělil, že mladý muž jménem Franz nemá chodit na chystané rande, protože se o něm dozvěděl otec dívky a hodlá tam vyrazit a vytřást Franzovi duši z těla.

O pár minut později projíždělo městem malé turbovznášedlo a zaparkovalo poblíž 200 let starého hotelu Sacher. Vystoupila z něj mladá dívka a zvolna kráčela k hotelovému vchodu. Všimla si, jak před ní zastavují dva těžké turbovozy. Třetí zabrzdil opodál.

Dívka vešla do haly. Nenápadně se rozhlédla a pak se její pohled zastavil na muži, kterého ani při bližším pozorování nebylo možno popsat. Mohlo mu být 30 nebo 50, měl černé brýle a na sobě obyčejný oblek.

Když dívka zaznamenala, že si jí všiml, odvrátila se, kýchl a ve spěchu upustila kapesník.

O vteřinu později muž povstal a vykročil k toaletám. Bernd Eylers - neboť tím mužem byl právě on - poznal signál nejvyššího nebezpečí.

Samozřejmě že znal všemožné únikové cesty z hotelu. Ještě před toaletami vstoupil do převlékárny personálu. Ani ne o minutu později už byl v číšnické uniformě na zadním dvoře. Když spatřil těžké černé turbo, ze kterého vystupovalo pět statných mužů, vykročil přímo k nim.

„Ale jděte, tady nemůžete parkovat,“ oznámil pravým vídeňským dialektem. „Parkoviště je před hotelem, bitte schön!“

„To je v pořádku,“ řekl jeden z mužů a podržel mu před nosem průkaz. Eylers jen pokrčil rameny.

„No, jestli je to tak, pánové prominou, bitte schön, to já nevěděl.“ Pomalu se vracel, ale zvědavé muže sledoval.

O půl hodiny později v jistém domě v centru města Eylers děkoval za záchranu v poslední chvíli.

„Zapracovali jste výborně“ chválil. „Ale ještě důležitější je zjištění, že varování přišlo přímo od McDeeho. To dokazuje, že náš zásah do jeho myšlení byl úspěšný.“

„Copak McDee je na naší straně?“

„No snad ani ne,“ vysvětloval Eylers. „Je uvnitř rozpolcen. Je to, jako by v sobě měl dvě osobnosti, z nichž jedna stojí na naší straně. Nedá se odhadnout, jak dlouho mu to vydrží, ale každopádně mu tento drobný zákrok, provedený v Rotterdamu, brání, aby se choval jako náš nepřítel.“

„Jak vůbec mohli vědět, že máte dnes odpoledne tu schůzku?“

„Tohle bude úkol pro vás. Snažte se. Není to sice tak vážné, protože v naší práci se vždycky musí počítat, že něco prosákne ven, ale přesto. Ale hlavně, co se týče Dewitta: toho nesmíme podceňovat. Dewitt se v mnoha ohledech vyrovná Dharkovi. Bohužel využil těchto schopností negativním způsobem. Nyní se bude snažit, abychom mu za tenhle jeho nevyvedeny vídeňský účet pořádně zaplatili!“

* * *

Normana Dewitta skutečně nebylo radno podceňovat. V den vídeňských událostí obdržel zprávu z Cent Fieldu. Musela být důležitá, protože Dewitt přikázal své sekretářce Corinne Durieuxové, aby ho následující půlhodinu za žádných okolností nerušila. Pak začal číst.

Jednalo se o výsledky pátrání v kosmickém prostoru, jež mělo za úkol lokalizovat Dharkovu flotilu. Stálo tam:

Vyšetřování se v tomto ohledu jeví jako maximálně obtížné, neboť nejdříve by byly zapotřebí rozsáhlé přípravy. . .

„Kecy, samý kecy,“ mumlal Dewitt „Obvyklý vojenský žvásty... aha, tady. V oblasti vzdálené zhruba 7 000 let od centra naší Galaxie jsme objevili silný hypervysílač, jenž se podobá vysílačkám na giantských lodích.“

„Idioti,“ komentoval to Dewitt. „Jako by pár Dharkových lodí představovalo všechny kosmické lodě v Galaxii! Podmračeně Četl dál...“

Delší šetření zachycených hypervysílání nás dovedlo k výsledku,

že se u textu jedná z 67,97procent o zprávy v anglické řeči. Podle toho jde tedy o pozemské lodě, zdržující se ve zmíněné oblasti.

„Zatracená úřednická řeč,“ ujelo Dewittovi. „Samá klička. A je-li tož se ve zmíněné oblasti nezdržují žádné lodě pozemské flotily, jsme blízci konstatování, že se skutečně jedná o lodě Dharka. „

„Konečně,“ zabručel Dewitt a přelétl zbytek zprávy. „Byla nápadná překvapující zkušenost, že ve zmíněné oblasti stále zachycujeme hypervysílání tohoto druhu. Jde však pouze o vysílání. Žádné odpovědi jsme nezaznamenali. „

Dewitt odhodil zprávu stranou. Pak stiskl knoflík dorozumívání se sekretářkou.

„Ano, pane?“ ozval se příjemný hlas.

„Ať přijde Harper.“

„Ano, pane.“

V následující vteřině se Dewitt spojil se štábem pozemské flotily na Cent Fieldu.

„Službu konajícího důstojníka!“

Jakmile oslovený muž spatřil na obrazovce Dewitta, postavil se do pozoru.

„Přejete si, pane?“ ozval se důstojník ve službě a sklapl podpatky.

„Je loď FALCON na letišti?“

„Ano, pane.“

„Jakého má právé kapitána?“

„Okamžik,“ důstojník zalistroval v seznamu. „Kapitána Leona, pane.“

„Ať okamžitě přijde za mnou.“

„Rozkaz, pane.“

Odpověď už Dewitt neslyšel. Vypnul spojení a otočil se ke Kelu Harperovi, což byl padesátiletý podsaditý muž, Dewittův sluha, šofér, příležitostný pilot a důvěrník, pokud se jednalo o věci, o které se Harper staral.

„Poletíš na poušť do tréninkového tábora,“ řekl Dewitt bez úvodu. „Přivez mi sem toho Cormicka. Okamžitě!“

„Lokalizovali jsme Dharkovu pozici?“ zeptal se Harper. Tohle si ještě směl dovolit.

„Vypadá to tak. Každopádně vyšlu údernou skupinu.“

„Provedu!“

Harper odešel a za chvíli bylo slyšet vzdalující se bzučení jeho

vznášedla.

* * *

Velitel Leon přišel dřív než šéf speciálního komanda. A Dewitt okamžitě využil respekt, který ve čtyřiatřicetiletém kapitánovi FALCONU vzbuzoval.

„Milý Leone,“ začal důvěrným tónem, „vybral jsem si vás pro mimořádně důležitý úkol. Budete muset ukázat, co ve vás je...“

Leon vypnul hrud’.

„Můžete se na mě spolehnout, pane.“

„Proto svěřuji tento úkol právě vám. Jde o to, abyste zajal a zničil loď Rena Dharka POINT OF.“

Leon vyvalil oči.

„S velkou pravděpodobností víme, kde se právě zdržuje,“ pokračoval Dewitt rychle. „Prostorové zaměřovače zjistily Dharkovu flotilu ve vzdálenosti 7 000 světelných let od Země.“

„To mám sám s FALCONEM...?“

„Ale ne,“ uklidňoval Dewitt. „To by znamenalo sebevraždu. Dostanete speciální posádku... Vaším úkolem bude tyto muže vysadit na planetě, na které se Dhark pravděpodobně zdržuje. Všecko ostatní vyřídí už ti muži.“

„To je všechno?“ Leon vypadal zklamaně, že má dělat jenom přepravce.

„To bude stačit“ odvětil Dewitt. Zaslechl, jak na střeše přistává letoun. To musel být jedině Harper se šéfem sabotážní skupiny Cormickem.

„Muž, který velí speciální skupině, je samozřejmě během letu podřízen vám. Avšak v momentě, kdy ho vysadíte, přebírá za své muže plnou zodpovědnost jenom on. Osobně bych vám doporučoval, abyste se komandantem Cormickem a jeho muži příliš nezabýval. Považujte je za určité.... nástroje. Rozumíte mi?“

„Rozumím, pane.“

„Pokud se Cormickovi podaří zajmout POINT OF, bude pak vaším úkolem s určitým počtem lidí obsadit palubu a odletět s prsten-covou lodí na Zem. Svou vlastní loď předáte k návratu na základnu svým důstojníkům.“

Leon přitakal.

Vstoupili Harper a Cormick.

Cormick pak obdržel podobné instrukce jako Leon.

„Pánové, startujte okamžitě po nalodění Cormickových lidí. Mnoho štěstí!“

Cormick se neohrabaně uklonil, Leon zasalutoval a šli.

Dewitt se za nimi díval. Ve tváři se mu nepohnul ani sval, jenom brada se maličko vysunula dopředu.

„Přivezte mi POINT OF,“ řekl tiše.

* * *

Zatímco Harper letěl s Cormickem do výcvikového tábora k jeho lidem, Leon co nejrychleji připravoval FALCON k odletu. Loď nepotřebovala velké přípravy, protože se nacházela ve stálé bojové pohotovosti.

Takže netrvalo ani půl hodiny a nad kosmodromem se rozezněly sirény, které přinutily veškerý pozemní personál skrýt se do podzemních bunkerů, jak kázal bezpečnostní předpis, aby se při startu lodi nikomu nic nestalo.

O pár minut později se za ohlušujícího řevu FALCON vznesl k nebi.

Za necelou čtvrt hodinku přistál dostatečně daleko od výcvikového tábora, ale přesto tlaková vlna, vyvolaná impulzními motory, zbořila několik stanů.

Když zvířený písek klesl, ze stanového městečka odstartovaly čtyři nejmodernější letouny typu B. Tato rychlá vznášedla byla všelijak speciálně vybavena. Jak - to věděl jen Cormick a jeho lidé.

Kromě nich se ke 200 metrů v průměru měřící kulovité lodi FALCON blížily ještě nákladní letouny. Vezly další vybavení.

Nákladní lodě přistály u vchodu. Když posádka FALCONU chtěla Cormickovým mužům pomáhat při překládání materiálu, byla ostře odmítnuta.

„Nehrajte si s našima bouchacíma kuličkama,“ varoval Afričan Kibusu. „Mohlo by se stát, že by pak někdo z vás při přebírání Dharkovy lodě mohl navždycky chybět.“

„Tak zlý to snad nebude,“ namítal jeden z důstojníků posádky. „Copak se třeba stane, jestli votevřu některou z těch roztomilejších flašiček?“ ukázal na pečlivě vypracované plastické polštářky, obsahující asi litrové lahve. „Dostanu rýmu?“

„Idiote,“ okřikl ho jeden z Cormickových mužů. „Kdybys něco

takovýho udělal, tak tady z nás nezůstane ani jeden. A moc příjemný by to nebylo, to si piš.“

„Jedovatěj plyn?“ zeptal se důstojník.

„Hloupej zelenáči,“ vysmíval se muž jménem Hendo. „Na něco tak nevinnýho si můžeš vzpomenout leda tak ty.“

„Hele, za to se vemluvíš, nebo...“ Mohutně stavěný muž zrudl. Zvedl pěsti a postavil se před Henda. Ten se jenom šklebil a svůj ledabylý postoj nezměnil.

„S tajtrdlíkama se nehádám,“ řekl a plivl důstojníkovi pod nohy, čímž hromotlukovi došla trpělivost. Vyrázil levačkou a pravačkou chtěl udeřit. Hendo ho však předešel: pravým kolenem ho kopl do břicha, a když se zasažený muž sklonil, Hendo ho udeřil oběma rukama do zátylku. Mírnil se však, neudeřil vši silou.

Když důstojník padal, Hendo si ho ještě v pádu otočil na záda, klekl mu na hrud' a zničehonic držel v ruce dlouhou tenkou dýku, jejíž hrot mířil na obrův ohryzek.

Hendo na něj pár vteřin klidně koukal. Pak vstal, chytil důstojníka za ruku, postavil ho jedním trhnutím na nohy a poplácal ho po zádech.

„Já jsem tvoji obranu vůbec neviděl,“ koktal obr.

Hendo se zašklebil.

„Zapomeň na to. Kdyby to bylo vážně, tak už seš po smrti. Třikrát: zlomený žebra zapíchnutý v srdci, zlomenej vaz a probodnutej.“

„Velká Galaxie! Todle umíte všichni?“

„Umíme eště docela jiný věci. Ale teď odpal, kámo. Mám tady dost práce.“

„Oukej, oukej, ale aspoň mi teda řekni, co je v těch flaškách.“

„Mutovaný semena jistý houby z Venuše. Ďábelská věc. Viděl jsem to, když nám je předváděli na pokusnejch zvířatech. Ty semena způsobujou okamžitý hnutí. Vzrostla kráva se rozpadne během minuty. Po pěti minutách z ní zůstane jenom hromádka kaše. Když tudle věc frkneš do klimatizace kosmický lodě, za pět minut nežije na palubě ani veš. Zaručeně.“

„A to to chcete použít?“ zeptal se zděšený voják. „Proti lidem?“

„Na nás platí jenom todle,“ řekl Hendo a naznačil počítání peněz. „Až vyřídíme tendle džob, budou za to pořádný prachy. Takže použijeme všecko, co uznáme za vhodný.“

Důstojník šel pryč. Slyšel toho dost. Samozřejmě že se hned

pochlubil kamarádům. A tak se Cormick a jeho muži stali obávanou partou dřív, než vstoupili na palubu FALCONU. Posádka na ne hleděla se smíšenými pocity strachu a obdivu a vyhýbala se jim.

* * *

Hodinu po přistání v údolí tréninkového tábora se po palubách FALCONU rozezněly varovné sirény.

„Pozor,“ zapraskal z reproduktorů Leonův hlas. „Mluví velitel. Startujeme za deset minut a pak bude následovat několik transic po sobě. Těm, kdo na transice nejsou zvyklí, radím, aby si podle návodu vzali utišující prostředky. To je vše.“

Vchody byly uzavřeny.

Za okamžik se loď zvedla a za ohlušujícího řevu se odlepila od země.

„Transice za třicet vteřin,“ ohlásil Leon v palubním rozhlase. Kapitán seděl ve velínu za oběma piloty a nespouštěl oči z přístrojů.

Rychlost se blížila 95 procentům rychlosti světla. Průhledné fialové tlačítko pro transici se rozblikalo na znamení, že transitní pohon je připraven.

Leon přepnul na automat.

Na maličké obrazovce se střídaly giantské symboly, značící countdown. Posádka je znala.

...čtyři, tři, dva, jedna, nula!

Muži mimoděk stáhli svalstvo a zároveň pocítili smrtelnou úzkost, vyvolanou rematerializačním šokem, ne nepodobným elektrické ráně.

„Kontrola,“ zvolal Leon. Jeho poněkud pichlavý zrak se zaryl do zaměřovačů. Bylo důležité vědět, zda poblíž cíle nejsou nějaké cizí lodě.

„Nejbližší okolí je čisté,“ ozvalo se hlášení. Leon si oddechl. Setkání s cizími kosmickými loděmi bylo pokaždé otázkou, protože lidé se v kosmu zatím setkávali převážně s nepřátelstvím.

* * *

Zbytkovou rychlostí 53 procent rychlosti světla se FALCON hnál blíž ke svému cíli. Spojová centrála k němu namířila antény.

Brzy mohlo být veliteli hlášeno, že v dotyčném prostoru skutečně probíhá spojová činnost.

„Vzdálenost?“ chtěl vědět Leon.

„Zhruba 1 980 světelných let,“ ohlásil spojový důstojník.

„Dobrá, tak další transici stanovíme na 1 950 světelných let,“ určil Leon. „Tam už bychom měli být chytřejší.“

Ani ne o minutu později se pohon lodi rozjel naplno a hnal FALCON vstříc další transici.

* * *

Na deváté planetě sluneční soustavy Tygra, na planetě, kterou lidé nazvali Exodus, stálo v řadě jedenáct kulovitých lodí flotily Rena Dharka. Velení převzal Janoš Szardak, protože Dhark odletěl jako kapitán s POINT OF k planetě Giantů.

Szardakova loď COL stála uprostřed ostatních lodí. Kolem dokola skalnaté plošiny s loděmi se rozprostíral prales.

Jednotky neměly pohotovost, protože se Szardak na Exodu neobával žádné hrozby. Nejdůležitější zbraňové centrály však byly obsazeny. Spojový provoz a kontrolu prostoru převzala COL.

Ve spojové centrále lodi vládla nervozita.

Dharkova POINT OF se dlouho neohlásila. Měla to dělat minimálně každých šest hodin.

„Ještě pořád nic?“ zeptal se Szardak. Spojový důstojník zavrtěl hlavou.

„Posloucháme s nejvyšší soustředěností. Určitě nic nepřišlo. Museli bychom zachytit dokonce i zkreslené vysílání POINT OF, kdyby nějaké přišlo.“

„Díky.“ Szardakova lhostejná tvář neprozrazovala, nač Janoš myslí, ale každý to mohl lehkou uhodnout: co, u všech planet, mohlo POINT OF přimět k mlčení?

Szardak se otočil a vydal se k sousední centrále zaměřovačů.

„Něco nového?“ zeptal se zběžně.

„Blízký prostor je čistý,“ pravil muž u prostorového zaměřovače a obrátil se k veliteli. Přitom nechtěně posunul indikátor přístroje do nulové oblasti, takže se zaměřovač neohlásil, když jen 3 světelné hodiny od Exodu došlo k otřesu prostoru. Byl zřetelný a jasně ukazoval, že z hyperprostoru vyskočila jedna loď.

FALCON.

Szardak přelétl očima registrační zápisy. Viděl na nich, že bě-

hem poslední hodiny sice došlo k nějakým transicím, nikoliv však v blízkosti Exodu.

Vtom si technik všiml staženého regulátoru. Sáh po něm a vrátil ho do pracovní polohy tak, aby to Szardak neviděl.

Szardak se však mezitím už otočil a vracel se do spojové centrály. Musel se držet, aby nepřikázal vši intenzitou volat POINT OF. Nezbyvalo mu než čekat.

* * *

Kapitán Leon byl výborný kosmický důstojník i velitel lodi. Poté, co absolvovali další transici, nebylo už pochyb, že našli místo, kde se zdržuje Dhark. Nyní bylo důležité se jeho slunečnímu systému nepozorovaně přiblížit. Pak bylo nutno určit správnou planetu a stejně nepozorovaně přistát.

Leon vsadil vše na jednu kartu. Věděl, že ho může zradit hlavně prostorový kontrolér. Minimálně ten bude na Dharkových lodích permanentně v provozu.

Leon měl naději, že si ho Dharkovi lidé nebudou všimnout, dokud nevletí do jejich slunečního systému. Nemohl se v něm octnout transici, to by ho zachytili.

Ale na druhou stranu se mu zase nechtělo zdržovat dlouhým letem podsvětelnou rychlostí. Teď šlo o každou hodinu. Nikdo nemohl odhadnout, kdy Dharkovy lodě odstartují a jestli jim zničehonic nezmizí z dosahu.

Leon to vyřešil šalamounsky. Když zjistil, že hledanou oběžnicí je šestá planeta, využil situace, že se mohutné rudé slunce soustavy nacházelo přesně mezi jeho lodí a šestou planetou.

V důvěře v zaměřovači stín hvězdy se Leon odvážil poslední transice, ze které FALCON vyskočil jenom 20 milionů kilometrů daleko od rudého slunce.

FALCON se nacházel v dosahu protuberancí, a proto byl jeho energetický štít velmi silně zatížen. Leon co nejrychleji opustil blízkost slunce a namířil si to rovnou k šesté planetě.

Kdyby na palubě COLU nedošlo právě díky nešikovnosti muže u zaměřovačů ke krátkému výpadku kontroléru, už by to Leon a jeho loď pocítili.

Ale stalo se, a proto se Leonovi podařilo nepozorovaně proniknout na Exodus a přistát na jeho denní straně v údolí mezi několika

pahorky.

Sotva loď přistála, Leon otevřel vchod pro speciální vznášedlo, které mělo na palubě mimořádně silné stříkačky a nádrže s barvami. Pomocí počítače byl povrch FALCONU zbarven tak, aby opticky nevystupoval z krajiny.

Pak kapitán zavolal Cormicka.

„Oukej, Cormicku. Jsme tady. Ted' jste na řadě vy a vaši lidi. Dobře si zapamatujte stanoviště FALCONU, abyste nás zase našli. Na rádiové volání nebudu odpovídat, protože kdybyste se octli v úzkých, nebudu vás moci zachránit. Nezapomínejte, že i pro vás představuje FALCON jedinou šanci pro návrat na Zemi.“

„Dobrý, dobrý, Šéfe,“ odvětil Cormick ledabyle, čímž si vysloužil typický Leonův pichlavý pohled. „To je v pořádku. Takže do práce.“

Brzy nato byla všechna čtyři vznášedla speciální jednotky dopravena před loď. Cormick svolal svých 18 mužů a zkontroloval výstroj a vybavení. Byl přitom tak přísný, že by mu mohl kdejaký starý seržant závidět. Nakonec rozdělil muže do jednotlivých vznášedel.

On sám chtěl letět se svým zástupcem Kibusem, s Hendem a Singhem. Ostatní tři letouny byly obsazeny po pěti mužích. Jako první odstartoval Cormick. Ostatní ho následovali.

Velitel Leon se díval za baculatými, bezkřídlymi stroji, dokud mu nezmizely z očí. Netušil, že žádného z těchto mužů už nikdy neuvidí.

* * *

Po dvou tisících kilometrech letu v nízké výšce McCormick přikázal první přistání. Zatím prolétali jenom džunglí a hory. Přistáli na malé pasece v pralese. Už zdáli viděli nějaká pasoucí se zvířata.

„Hej, co je to za rámus?“ zeptal se Cormick, když otevřel kabinu. Postavil se na sedadlo a sledoval krajinu.

Vzduch se skutečně chvěl řevem, který musel přicházet od zvířat dole. Vypadala na obrovité ještěrky, spásající dokonce i větve, silné jako mužská paže.

Vtom se na okraji pralesa objevily další ještěrky. Na rozdíl od těch pasoucích se tyhle skákaly jako klokani po zadních nohou. Hlavy s vy ceněným i tesáky nosily nejméně osm metrů nad zemí.

„Sledujte to, za chvíli tu budou jatka,“ řekl Cormick do rádiového spojení. Letouny používaly ultrakrátké vlny o slabé intenzitě, aby se vyhnuly nebezpečí energetického zaměření.

Dravci ještěrky skutečně ty býložravé ihned napadly. Ozval se příšerný řev, podobající se výkřikům. Přestože se boj o přežití odehrával ve vzdálenosti 500 metrů, brutalita, s jakou byl veden, všechny překvapila.

Útočníci se vrhli na své oběti. Obrovité tlamy trhaly maso a drtily kosti. Býložravci se bránili ostnatými ohony. Jejich ostny způsobovaly útočnickům hluboké rány, tím však jejich bezpříkladnou dravost nijak nezmenšovaly.

Po chvíli leželo na pasece mnoho mrtvých těl. Většinou to byl onen býložravý druh, ale našlo by se i několik mrtvých útočníků.

Vtom se dva draví dinosauři otočili a rozběhli se ke Cormickovu vznášedlu.

„Mám nastartovat?“ zeptal se Kibusu.

„Ještě ne,“ odvětil Cormick. Prudce se sehnul a popadl ruční raketomet. Z červené krabice vyndal zářivě rudý projektil a zastrčil ho do hlavně. Pak seskočil z letounu na zem.

„Připrav se ke startu,“ volal na Kibusu. „Rád bych viděl, jak na ty bestie zapůsobí houba z Venuše.“ Pak namířil na dinosaury a odpálil.

Raketa zasvištěla z hlavně, hnala se proti dvěma útočnickům a rozprskla se jim pod nohama.

Ještěrky proběhly malým mráčkem, vzniklým slabou explozí rakety.

Cormick naskočil do kabiny.

„Start!“ rozkázal.

Kibusu se odlepil od země a vzlétl do výšky 20 metrů.

Dravčí ještěrky se nedostaly ani o 50 metrů dál. Vdechly miliony houbových výtrusů.

Díky umělé mutaci se výtrusy rychle vyvíjely. Ještěrky se skácely k zemi, kroutily se bolestí a chrčely. Výtrusy zaplnily jejich plíce. Za okamžik se udusily.

Ale neležely klidně.

Jejich břicha se stále více nafukovala, pak se napjala a praskla. Vyletěl z nich další mrak výtrusů.

„Štěstí, že výtrusy druhé generace jsou sterilní...“

Mrtvoly dravců se pokryly bílou sítí plísně.

Cormick přikázal další let.

„Co by se asi tak stalo,“ uvažoval Kibusu, „kdyby se výtrusy druhé generace nezarazily..“

„To si snad umíš představit,“ odvětil Cormick. I na něj to divadlo zapůsobilo. „Celá generace houby nebo plísně, chceš-li, potřebuje k vývinu jen pár minut. Během několika týdnů by zničila všechen život na planetě...“

„Brr,“ ozval se Singh. Pohlédl dolů na džungli. „A něco takového se má vyrábět sériově jako zbraň. To už mám radši výbušniny a střelný zbraně.“

„Záleží na působnosti,“ poučoval ho Cormick. „Ta rozhoduje. Nebo se snad chceš raději věnovat morálce? Zavolaš Dharkovi, že jedeme na návštěvu?“

„Já to řek jen tak,“ odsekl Singh.

„To taky doufám,“ poznamenal Cormick s pohrůzkou v hlase. Věděl, jak důležitá je nyní disciplína jeho mužů. Jeden jediný, který propadne pochybnostem, může všem způsobit záhubu- Proto bylo nutno udusit jakýkoliv zárodek pochybnosti, nebo odmítnutí absolutní poslušnosti.

Po dalších 2 000 kilometrech letu opět přikázal přistát. Vybral velký písečný břeh nějaké řeky. Skupina vysokého porostu se postarala o dobré zamaskování.

„Nevěřím sice ve vzdušné patroly Dharkových lidí, ale jistota je jistota,“ řekl Cormick. „Přes noc zůstaneme tady. Odstartujeme včas, abychom dosáhli cíle při ranním rozbřesku. Naší největší zbraní musí být moment překvapení. Jestli ho nevyužijeme, můžeme to klidně zabalit.“

Cormick vydal po UKV rozkazy. Muži měli opustit letouny.

„Osekejte nějaké větve a přikryjte jimi vznášedla!“

I Singh a Hendo se vydali na cestu k džungli. Zapálili si přitom cigaretu.

„Hele, to je nějaký divný,“ pravil Hendo a ukázal na kouř z cigarety, stoupající naprosto kolmo vzhůru. Pak ukázal na křoví. Pohybovalo se jako ve větru ze strany na stranu.

„Divný,“ přitakal Singh. „Jako by se uhejbaly směrem vod nás. To tam někdo táhá za stromy, nebo se to hejbá samo?“

Jako v odpověď se stromy prudce pohnuly směrem k nim a pak něco zafičelo a zapichovalo se to poblíž do písku.

Jeden z předmětů přistál těsně vedle Henda. Sehnul se a spatřil

asi 20 centimetrů dlouhý ostrý trn. Byl velmi špičatý a opatřený spoustou zpětných háčků. To celé bylo potaženo něčím vlhkým. Na první pohled bylo zřejmé, že to musí být jed.

„Copak tady žijou nějaký domorodci?“

Muži se okamžitě vrhli k zemi a tasili paprskomety.

Nové větve se uvolnily a vystřelily další dávku trnů.

Hendo vytrhl z opasku infračervený dalekohled. Oči se mu rozšířily překvapením.

„To nejsou domorodci,“ vykřikl nevěřicně. „Větve střílej samy!“

„Pozor!“ zařval na muže za sebou. „Křoví střílí otrávený trny! Zpátky!“

V následující chvíli oba vyskočili a prchali, jako by je honily furie.

Právě včas.

Za nimi to ve vzduchu jen svištělo. Do místa, kde ještě před okamžikem leželi, dopadla celá salva tmů. Dál větve keřů pravděpodobně nedostřelily.

„U všech kosmicejch d'áblů. Střílející křoví. Na to se mrknu pěkně zblízka“ Cormick si oblékl skafandr, popadl plamenomet, pracující na chemické bázi a vykročil k bojovnému křoví. To ještě zdaleka nevystřílelo všechny své trny, protože jakmile se Cormick octl na dostřel, vyletěla jich proti němu celá sprška. Byl zasažen, ale plastikopancérovou kombinézou nemohly trny proniknout. Dorazil až do vzdálenosti jednoho metru. Octl se v mrtvém úhlu. Křoví přestalo střílet, zůstalo však v pohybu.

Cormick překvapeně hleděl na větve, ovládané svalstvem. Spatřil na nich i rosolnaté boule. Byly to oči? Trny rosily jenom na vrchních větvích. Celé to působilo strašidelně a odporně.

Cormick odjistil plamenomet.

Namířil do větví a stiskl spoušť. Plameny vyšlehly a polykaly divoce se zmítající větve, jež nad Cormicka vyslaly ještě jednu mimořádně silnou dávku trnů.

Potom se mohla Cormickova skupina klidně utábořit. Ale z maskování větvemi nebylo nic. Namísto nich byly použity barevně variabilní sítě, přizpůsobující se svému okolí. Šlo v podstatě o světelně aktivní speciální fólie.

Cormick rozdělil hlídky vybavené plamenomety. Rozkázal, aby je použily pouze v případě bezprostředního ohrožení, protože by

mohly být zaměřeny.

* * *

Odstartovali před rozbřeskem.

Noc proběhla bez mimořádných událostí. Strážní si jen všimli, že z vržených trnů začaly růst nové rostliny - nebo to byli živočichové? Když letouny odstartovaly, rostliny byly vysoké téměř metr.

„Nepřívětivá končina,“ konstatoval Hendo. „Teď jsem jen zvědav, jestli si nás Dharkové,“ (tohle označení si Cormickovi lidé vymysleli pro jednodušší komunikaci) „připustí k tělu. Vypadá to, že spěj.“

„Uvidíme,“ zavrčel Cormick. „Všem! Okamžitě nařizuji spojový mlčení. Smí být porušeno jenom v případě nejvyššího nebezpečí. Jdeme dolů na nízkou výšku. Poletím podle hyperzaměření. Za mnou. Konec.“

Piloti všech tří letounů potvrdili příjem. Pak také vypnuli spojení.

„Nyní se přibližujeme k Dharkům,“ vysvětloval Cormick druhům v letounu situaci. „Nejdřív ze všeho musíme přesně zjistit jejich polohu.“

„Doufejme, že nedodržíjou spojový ticho jako my,“ ozval se zezadu Singh. Měl za úkol kontrolovat zbylé tři letouny, zda letí za nimi.

„To se hned ukáže,“ použil Cormick svůj oblíbený obrat. Zapnul hyperpřijímač a podle signálů nasměroval let.

„Letíme teda docela přesně. Musej bejt někde blízko. Hned za obzorem... My... úúfff!“ povzdechl si, protože se automatický pilot, kopírující krajinu, prudce zhoupl přes nějaký kopce. Žaludky mužů v kabině dostaly pěkně zabrat.

„Musí to bejt?“ zeptal se Hendo, jakmile zase mohl promluvit.

„Vydržte ještě hodinku,“ odhadoval situaci Cormick. „Tam vpředu na obzoru vidím nějaký hory. Divil bych se, kdyby se neskrývali právě tam.“

Měl pravdu.

Zaměřovači paprsek je vedl tím směrem.

„Opatrně,“ vyhrkl asi po čtvrt hodině Kibusu. „Vpředu se něco zalesklo. Mohl by to bejt korpus lodi...“

Cormick si to namířil dolů k řece a hledal možnost přistání.

Brzy stály letouny těsně při sobě. Ani ne dvacet metrů od nich začínal prales. Před nimi zurčela řeka.

„Prohlídnout rostliny na břehu,“ přikázal Cormick. „Pokud nejsou nebezpečný, je tohle náš tábor. A pospěšte si. Vod týdle chvíle musí všechno probíhat zatraceně rychle.“

„Rostliny jsou oukej,“ ohlásil za pár minut jeden z mužů. „Nenašli jsme žádnou mrchu.“

Cormick přikývl.

„Tři letouny s posádkou zůstanou prozatím tady,“ určoval. „Stroje dobře zamaskujte. Já a moje osádka letíme na průzkum. Kibusu tu zatím převezme velení. A žádný hlouposti!“

„V pořádku.“ Kibusu vystoupil. Jeho místo na palubě vznášedla zaujal muž jménem Croy.

Za chvíli se Cormickův letoun ztratil nad vrcholky stromů.

Namířil si to do soutěsky, vedoucí k malému údolí. Na konci této soutěsky spatřil Kibusu zablýsknutí. Cormick letěl při úbočí a přistál pod hřebenem hory v hlubokém lese.

„Zbytek dojdeme pěšky,“ nařídil. „Letoun představuje velký množství materiálu a nesmí bejt v žádným případě zaměřenej. Dharkové by museli bejt šílený, kdyby aspoň na jedný lodi neměli stráž u zaměřovačů.“

Cormick popadl paprskomet a vykročil jako první.

* * *

Kdyby na palubě COLU nevládla nervozita z Dharkova mlčení, musel by Cormickův letoun být už třikrát zaměřen. Minimálně třikrát měl radarový zaměřovač jemný kontakt. Ale na Exodu existovali létající dinosauři a jiné potvory, vyvolávající občasnou reakci zaměřovače.

A tak se mohlo stát, že se Cormick octl nepozorovaně na hřebenu pohoří nad skalní plošinou.

„Támhle máme celou jejich společnost,“ špitl triumfálně ke svým druhům. „Jenom prstencová loď chybí.“

„Bude někde na vejletě... určitě se brzo vrátí,“ poznamenal Hendo.

„Podívejte se na jejich formaci,“ konstatoval Cormick. „Pro další loď mezi nima není místo. To znamená, že POINT OF přistává

někde opodál. To nám ulehčí práci... Vyndejte si dalekohledy a pořádně prostudujte situaci. Musíte se tam dole vyznat i se zavázanýma vočima!“

* * *

Dan Riker přecházel po velínu POINT OF a nadával na Syntety, až se na něj Dhark musel tázavě podívat.

„Co proti nim máš?“

„Nic,“ odpověděl Riker. „Jenom mám pocit, že nás zase provázejí. Každou chvíli se tady ty kapkovité potvory určitě objeví...“

Vtom ho přerušil Tino Grappa od zaměřovačů. „Otřes prostoru. Ne. Dva. Tři. Poměrně blízko.“

Dhark sebou trhl. To nebyli Syntetové. To se poblíž objevily tři kosmické lodě.

„Sledovat a identifikovat,“ rozkázal. Pak se spojil se zbraňovými systémy: „Střílet jenom při napadení, nebo když to rozkážu!“

„Jsou to skákající lodě. Aby nám stačily, musejí dělat jednu transici za druhou,“ odhadoval Grappa.

Pak se lodě objevily v obrazových koulích.

„Támhle jsou.“

„Ten typ přece známe,“ konstatoval Riker. Skutečně: Byly to tři kulovité lodě s jedním vystouplým prstencem kolem poledníku a vystouplým prstencem rovníku uprostřed.

„Co když po nás něco chtějí?“ ptal se Ren Dhark. Nacházeli se v poměrně hustě osídlených končinách Galaxie.

Tři kulovité lodě neustále doháněly POINT OF, aniž by se jí však přiblížily. Udržovaly si stálý odstup.

„Vypadá to na průzkumné lodě,“ konstatoval Dhark po chvíli. „Grappo, pozorně sledujte vzdálenější okolí, zda za nimi neletí silnější flotila.“

„Něco takového jsem právě chtěl hlásit,“ vyhrkl Ital. „Začalo to před dvěma minutami.“

„Co?“ Riker vykřikl, vyskočil, přeběhl ke Grappovi a sklonil se k jeho zaměřovačům,

„Zvláštní,“ zavrtěl Grappa hlavou. „Tyhle otřesy prostoru nevypadají na transice kosmických lodí. Támhle. A tady. Tady zase...“

„Co jiného by to mělo být, než lodě?“ zvolal vzrušeně Riker.

„René, pojd' sem. Vypadá to, že nám ti tvoji průzkumníci chtějí

hodit na krk svoje soudruhy.“

Ren Dhark vstal a došel k zaměřovačům. Dlouho sledoval prostorový kontrolér.

„Parametry mají odlišné,“ řekl pak. „Ale taky si neumím představit nic jiného než kosmické lodě... Checkmaster. „Zadejte Checkmasteru potřebné údaje. Chci vědět, co nám poví on.“

Checkmaster - palubní počítač - byl propojen se všemi pracovišti. Nalezení odpovědi bylo pro něj otázkou několika vteřin.

„93,7 procenta pravděpodobnosti pro transice kosmických lodí,“ zamumlal Dhark. „A zbytek? Zeptejte se!“

Z Checkmasteru vyjela další fólie.

„6,3 procenta pro kosmické procesy neznámého druhu. Ale jaké, u všech planet?“ zvolal netrpělivě.

Tentokrát zůstal Checkmaster odpověď dlužen.

Ren Dhark jednal. Jednal rychle, jak bylo jeho zvykem.

„Pokud se na nás chystá svazek cizích lodí, není to nic nového,“ uvažoval nahlas. „Ale jestliže se jedná o neznáme procesy, musíme se o nich přece jen alespoň něco dozvědět.“ Nahmatal tlačítko spojené do astronomického oddělení. Ohlásil se mu Jens Lionel, jeden z palubních astronomů.

„Lioneli,“ pravil Dhark vemlouvavě. „Potřebuji vás. Určitou dobu zaznamenáváme otřesy prostoru a je tu podezření, že by mohlo jít o kosmické procesy neznámého druhu. Podívejte se na naměřené hodnoty a pokuste se vysvětlit, o čem jde. Pokuste se o to okamžitě, prosím. Spěchá to.“

Lionel přitakal. Obrazovka s jeho tváří pohasla.

„Možná že se na nás chystají spojenci,“ uvažoval pilot Voncev. „Třeba shromáždí lodě nejružnějších bytostí, aby naší POINT OF zasadili rozhodující, zničující úder... Jo, mimochodem. Měli bychom se ohlásit Exodu...“

„Nepřipadá v úvahu,“ rozhodl rázně Dhark. „Szardak nám potvrdí příjem a někdo ho zaměří. Ne.“

Velínem se nesla diskuse.

Prerušil ji až hysterický výstup astronoma Lionela.

Ohlásil se a vzrušeně cosi koktal. Nebylo mu vůbec rozumět.

„Tak copak je, Lioneli?“ ptal se Dhark. Ještě ho nikdy neviděl tak rozčileného.

Lionel ječel.

Ani pak mu nebylo rozumět.

Od zaměřovačů se znovu ozval Grappa. „V centru se děje něco nehorázného. Dostávám sem neuvěřitelné hodnoty. Podívejte... něco takového jsem ještě neviděl.“

Ren Dhark spěchal ke Grappovi. Ústa se mu stáhla do úzké linky, když se zahleděl na obrazovky zaměřovačů.

„Obrovské výbuchy energie,“ řekl tiše. „Ale není nic vidět...“ ukázal na obrazovou kouli, jež reprodukovala pouze klidný hvězdný svit a nic jiného.

„Hope pro POINT OF. Hope pro POINT OF!“ ozvalo se volání z bývalé planety kolonistů. „Tady Paul Renoir. Hovořím ze stroje jeskyně. Naše sluneční soustava se nachází pod tak silným kosmickým zářením, že všechny stroje přestaly fungovat. Intervalové pole nad Deluge se opět automaticky zaktivovalo. Ohlásíme se znovu... jestli přežijeme... Konec.“

„Morrisi. Potvrďte,“ přikázal Dhark spojařům. Potom chvíli uvažoval, aby si srovnal události posledních chvil. Pak vstal, vzal si Čistou fólii a něco na ni nakreslil. Potom přivolal Rikera a ostatní.

„Tohle je přibližná skica naší Galaxie. Asi tady leží Hope. Ne sice přímo v našem směru, ale obecně se dá říct, že ano. Z tohoto směru zaměřujeme tajuplné energetické výboje. Hope hlásí silné kosmické záření. My zaznamenáváme nevysvětlitelné otřesy prostoru. Vidím v tom nějakou spojitost. Ale jakou? Co se to tam vlastně děje?“

Dhark se znovu spojil s astronomy. Předtím byli přerušeni. Dhark zaslechl, jak Lionel kdesi v pozadí stále ještě nesrozumitelně řve. U videofonu byl fyzik Pal Hertog.

„Vypadá to na magnetickou bouři, přicházející z centra Galaxie,“ řekl Hertog bez dlouhých cavyků. „Je to jasné. Hope je blíž centru.“

„Co...“ zeptal se Dhark.

„Neptejte se mě. Nevím, co taková bouře může způsobit. Lionel to také neví. Dostali jsme z něj, že věří v nějakou gigantickou explozi. Proto je tak popletený. V centru naší Galaxie se každopádně rozpoutalo peklo. Radil bych, abychom se vrátili.“

„Díky,“ odvětil Dhark s vynuceným klidem. „Chápu vaše obavy, ale myslím, že nás naše intervalová pole ochrání.“

„Já bych si to moc nemyslel,“ varoval ho fyzik. „Nevíme, jak silná energie je tam rozpoutávána. Vraťme se, dokud je čas...“

Ren Dhark vypnul spojení.

„Zatraceně, já teda nejsem žádný zbabělec, ale pomalu už taky dostávám strach,“ vyjel najednou Riker. „Podívejte na ty hodnoty záření. I v hyperblasti. Jako by Galaxie explodovala zevnitř. Úplně mi běhá mráz po zádech!“

Ren Dhark by ho rád uklidnil, ale sám také cítil, jak ho zvolna jímá hrůza.

„Pane Dharku, pane Dharku!“ volal Grappa. „Otřesy prostoru vykazují šílené hodnoty. Prostorový kontrolér dosahuje maximálních hodnot. To musíte vidět!“

Dhark přiskočil k zaměřovačům.

„Neuvěřitelné,“ zašeptal.

„Vidíte taky, že nezaznamenáváme žádné zpětné skoky do hyperprostoru? Jenom výstupy z hyperprostoru do normálního kontinua. Ale co, u všech planet, to k nám vsakuje?“

Zaměřovač zhasl.

Automatické řízení lodi ho automaticky vypnulo, aby ho uchránilo před poškozením.

„To bych teda rád věděl, co si počnou naši tři pronásledovatelé,“ konstatoval Voncev do skličujícího ticha.

„Před chvílí utekli,“ dodal Grappa. „Chtěl jsem to hlásit, ale byly tady ty otřesy prostoru...“

Muži se dívali jeden na druhého.

Co se to, proboha, v centru Galaxie děje?

Ren Dhark znovu zvažoval návrat. Ale nedomýšlel to, protože se ze strojovny hlásil Miles Congollon. „Dobrý den, Dharku. Něco se děje, protože zaznamenávám progresivní pulzaci intervalových polí. Podle toho se nacházíme v oblasti vlivu neznámých procesů vyššího řádu.“

„Cože? Intervalové pole pulzuje?“

„Ano. Pulzuje.“

Dhark se poprvé zděsil. Poprvé jeho druzi zaslechli z jeho hlasu nejistotu.

Intervalové pole patřilo pravděpodobně k pětidimenzionálnímu druhu, takže bylo nadřazeno normálnímu prostoru. Pokud se nyní ukazovalo jako nestabilní, pak na něj musely působit procesy přinejmenším šestidimenzionálního druhu.

„Otoč to, René,“ zapřísahal ho Riker. „Víš dobře, že když se intervalové pole prolomí, je to naše smrt!“

Přidávali se i další. Byli to všechno odvážní muži a měli něco za

sebou, ale tohle nebezpečí na ně bylo už moc.

Dhark zase jednou pociťoval nekonečnou osamělost, kterou cítil vždy, když na něm ležela tíha závažného rozhodnutí.

„Letíme dál,“ řekl.

* * *

Kosmické záření zapůsobilo i na Zemi, jeho intenzita byla však podstatně nižší než na Exodu, nebo na POINT OF. Jako jeden z prvních se o narůstající síle záření dozvěděl astrofyzik Monty Bell.

„Ze všeho nejdřív bylo třeba pomyslet na neočekávanou aktivitu našeho slunce,“ vysvětloval Bell o den později před provizorní vládou. Ministři byli nervózní. Někteří pokuřovali. Norman Dewitt seděl klidně v čele stolu a hleděl na svého tajného odpůrce s neprostopným výrazem.

„Takže slunce?“ zeptal se.

„Bohužel ne.“

Bell vypnul světlo v přednáškové síni a nahmatal projektor. To, co na něm kreslil, se objevilo ve velkém zvětšení na stěně: sluneční soustava. Pak vysvětlil, že hodnoty měření na různých hvězdách nepodporují hypotézu o mimořádné sluneční aktivitě.

„Nebo některá ze sousedních hvězd?“

„To také ne.“

„Takže odkud to záření přichází?“ Dewitt začal o celé záležitosti pochybovat. Průmyslové a politické mocenské pozice, to byl jeho svět. Ty se daly přehlédnout, ovlivňovat, kontrolovat. Ale tohleto tady? Nemohl zapřít, že jde o mimořádnou přírodní událost, ale nebyla náhodou uměle nafukována? Nepřeháněli tihle Dharkovi stoupenci?“

„Pane Dewitte,“ řekl Bell klidně. „Představte si, že sedíte v podzemním bunkru. Najednou se ozve dunění a jeho hlasitost stoupá. Strop se chvěje a praská. Vy dobře víte, že se děje něco pro vás nebezpečného, ale příčinu neznáte, pokud nemáte žádné informace.

My fyzikové jsme na tom stejně. Vesmír je něco nepředstavitelně obrovského. Střídají se v něm nejrůznější vlivy. Pozemská hyperfyzika není starší než padesát let, zná toho jenom málo.

Ale abych odpověděl na vaši otázku. Podle mě to všechno vychází z centra Mléčné dráhy... Pan Lloyd nechal na můj příkaz vyslat několik sond, jejichž měření nás posléze snad dovede v našich úva-

hách dál.“

„Hm,“ přitakal Dewitt. „Je tahle situace vážná? Nejde jenom o námět pro čistě akademickou debatu?“

„Byl bych štěstěn, kdybych na tuto otázku mohl odpovědět kladně, guvernére. Ale my bohužel nevíme, jak člověk na takové záření reaguje. Kolik ho snese. Následky lze však s jistotou očekávat.“

„Důkazy!“ ozval se kdosi z auditoria.

„Ihned,“ kontroval Bell. „Ve zmíněných měřicích sondách byla na palubě zvířata, abychom mohli zjistit působnost záření mimo ochrannou zónu zemské atmosféry...“

„No a?“

„Všechna zemřela. Do jednoho. To je na pováženou, pánové.“

„Co navrhuje?“

„Vyhlaste po celé Zemi poplach. Informujte lidi a proveďte veškerá možná ochranná opatření. Existují ještě snad nějaké staré předpisy pro takový případ. Čím dřív se to stane, tím líp...“

„Ne,“ křikl Dewitt a vyskočil z křesla.

Bellovi tím vyrazil dech. Zděšeně hleděl na guvernéra. Slyšel správně? Bylo něco takového vůbec možné?

„Vy chcete...“ začal.

„Udržet pořádek. To chci. Co myslíte, že se stane? Během jedné hodiny zavládne na Zemi taková panika, že si to neumíte představit. Nervy lidí jsou přetíženy. Když jim teď předhodíme nebezpečí z kosmu, vypukne na Zemi peklo. Desetitisíce Udí zemřou při dopravních nehodách. Veškerá naše práce přijde vniveč. Továrny a podniky přestanou fungovat. Všude vzniknou exploze a požáry. Bude se krást a vraždit.“

Ne, my je nemůžeme varovat.“

„Guvernére. Znovu vás musím upozornit na obrovskou zodpovědnost, kterou na sebe tímto berete.“ Bell se musel nutit do klidu. Nejraději by křičel. „Máte povinnost dělat vše, co přispěje k bezpečnosti obyvatel Země. Vyhlaste poplach.“

„Vypadá to, že jste zvyklý zacházet nanejvýš s malými dětmi.“ Dewitt se znovu posadil a hrál si s tužkou. „Vy jste neslyšel, že jsem řekl ne? Navíc jsem své rozhodnutí vysvětlil. Ale já si vážím vašich humánních pohnutek, profesore. Proto vám ještě něco povím.“

Při svém rozhodnutí jsem vyšel i z vašich informací. Nebylo

jich mnoho, vidíte?“

Bell zalapal po dechu, ale guvernér mluvil dál.

„Zatím nás chrání vrstva atmosféry, že?“

„Ano.“

„Tak vidíte. A teď mě přesvědčte, že bude méně mrtvých lidí, když poplach vyhlásím.“

„Dalo by se snad apelovat na jejich rozum!“

„Rozum!“ zasmál se Dewitt. „U jednotlivce snad, ale pro masu to neplatí. Proti masám nemůžete kázat. Rozdupaly by vás.“

Bell musel dát guvernérovi zčásti za pravdu. Dewitt riskoval. Vyhraje?

Bell to vzdal.

* * *

Muži Szardakových lodí na Exodu si jasně uvědomovali, že se Dharkova POINT OF octla v nějaké složité situaci. Szardak sám o tomto problému opakovaně mluvil s důstojníky lodí COL. Obecně vesměs přijali jeho názor: Dhark se nehlásí, aby se neprozradil cizím zaměřovačům.

Ale POINT OF taky už nemusela existovat.

Protože byla zničena...

Szardak už delší dobu věděl, že v oblasti galaktického centra dochází k silným otřesům prostoru. To bylo zhruba ve směru letu Dharkovy prstencové lodí. Že by se tam na Dharka chystala cizí flotila? Něco se určitě dělo.

Ale co?

Když mu jeho důstojníci ohlásili zvýšenou intenzitu záření, udělal alespoň jednu věc.

Zakázal posádkám svých lodí vycházet ven. V případě zesílení záření měli velitelé rozkaz vytvořit kolem svých lodí energetické ochranné štíty.

* * *

„No hele, voni snad všichni spějí?“ pravil Kibusu a odstrčil Henda stranou. Mezitím dorazila celá skupina. Muži se poschovávali podél horského hřebenu. Čekali na návrat POINT OF. Pak bude stačit, až nastane noc. Dva muži drželi stále hlídku a pozorovali

skalnatou plošinu.

„Já nevím, proč se ptáš?“

„Copak sis nevším, že mezi loděma nikdo nepobíhá?“ vyjel na něj Kibusu. „Dopoledne tam byla spousta lidí. Teď ani noha.“

„To je vlastně fakt,“ řekl Hendo. „Tomu já taky nerozumím... Možná, že zrovna dostávají jídlo. No jo, ale stejně. To by aspoň někdo venku snad byl... Ale vůbec nikdo... ani zdvojený stráž, co normálně chodily kolem? To je divný.“

„Něco se děje,“ konstatoval Afričan rozhodně. „Musím varovat Cormicka. Vzbudím ho.“

„Nechceš radši počkat, než nám skončí hlídka? Třeba je to nějaká náhoda. Cormick nemá rád zbytečný otravování... Sakra, já bych taky spal... nejdřív ten výcvik, pak transice, pak todle trmácení. Až se vrátíme, dopřeju si pořádně dlouhou dovolenou...“

„Ty se taky cejtíš unavený? Jako zbitej? Já taky...“ zamyslel se Kibusu. „Myslíš, že je to z námahy?“

„Jo. Z čeho jinýho?“

„Já nevím,“ zavrtěl Afričan hlavou. „Když jsme ráno vstávali, byl jsem ještě fit... Snad jsme tady na ty zatracené planetě nechytli nějakou infekci.“

„Ale kde, jsme přece vočkováný,“ bezstarostně zažíval Hendo.“

„Ale jenom proti určitém nemocem, chytráku! Kdo ví, jaký tady jsou viry nebo bakterie! Copak sis někdy myslel, že narazíš na střílející stromy?“

Chtěl pokračovat, ale kumpán ho zarazil. „Hele, letí, jako by mu bylo blbě...“

Kibusu se podíval naznačeným směrem.

Spatřil dinosaura, jehož let nebyl plynulý. Měnil intenzitu mávání křídlů, propadal se, stoupal, pak se zatočil...

„Infarkt za volantem,“ zažertoval Hendo. Ale zvažněl, když spatřil dalšího prehistorického ptáka. Tomu se dařilo ještě hůř. Řítil se k zemi. „Zatraceně, to není možný!“

„Jo, těm bestiím něco je.“ Kibusu naslouchal. „I v džungli se něco děje. Jen si poslechni...“

Zvířata v džungli něco zneklidnilo. Intenzita řevu narostla, ale byla přerývaná a doprovázel ji zběsilý praskot porážených kmenů.

„Přivedu Cormicka. Todle není samosebou.“

Kibusu se rozběhl k úkrytu, vzdáleném asi sto metrů. Cestou pocítil značnou únavu a nevolnost.

Už z dálky viděl zvracet jednoho ze svých druhů.

Vběhl do úkrytu a uviděl Cormicka, unaveně dřepícího na nafukovací matraci.

„Něco jsme chytli,“ domníval se Cormick. „Máme všichni stejný symptomy. Nějaký svinstvo z týdle planety... Nejvyšší čas, aby se POINT OF vrátila a my mohli odletět domů.“

„A ty zvířata? Ty se snad taky nakazily?“ ukázal Kibusu k lesu.

„Cože? Ty máš taky nějaký problémy?“

„No jistě,“ řekl Kibusu a informoval o nekoordinovaných pádech ptáků. Pak se ozvala rána. Další zvíře se zřítilo ani ne padesát metrů odtud mezi stromy. Muži se instinktivně přikrčili.

„To je strašně divný...“ zarazil se Cormick.

„Něco je ve vzduchu,“ pronesl Kibusu téměř slavnostně. „Mojí předci v Africe tomu říkali Abari, když se něco blížilo. To pak tancoval kouzelník a snažil se zahnat zlý duchy.“

„Nesmysl. Pověry. Jdeme na stráž,“ řekl Cormick zlostně a vykročil. Kibusu ho následoval.

Přišli právě včas, aby uviděli, jak se vzduch kolem lodí Dharkovy flotily zamihotal a pak se kolem lodí vytvořily energetické ochranné štíty.

„Zatraceně,“ zaláteřil Cormick, „asi si nás všimli.“ Ani jemu nebylo dobře. Bolela ho hlava a srdce se mu rozbušilo. Žaludek se zvedal jako na lodi. Pak si všiml Henda: ležel apaticky na zemi.

„Abari,“ řekl Kibusu.

„Nech si ty nesmysly,“ okřikl ho Cormick. „Všimli si nás!“

„Říkáš hlouposti,“ řekl Afričan ztěžka. „Přece nevěříš, že by se jedenáct lodí takhle chránilo proti devatenácti mužům? Navíc mají i zbraně... eh... co je?“

„Cormicku,“ ozval se Croy, jenž se na stanoviště dopotácel z posledních sil. „Leto je mrtvej. Von...“

„Mrtvej? Jak to?“ vyjel Cormick. Zíral na Leta rozšířenýma očima. „Co se mu stalo?“

„Nic. Byl první, kerej se pozvracel. Pak zůstal ležet. Řek, že je mu strašně zle. Když jsem se na něj šel za chvíli podívat, byl už mrtvej. Měli bysme vocad' vypadnout. Je tu něco, co nás zabije...“ chytil se za hrdlo, rozkašlal se a klesl k zemi.

Cormick chvíli přemýšlel. Pak se rozhodl.

„Padáme. Vohlásím nás u FALCONU a mažeme pryč. Nikdo nás neuslyší. Mají zapnutý ochranný štít.“

Ztěžka se vracel k táboru. Pak klesl na kolena k vysílačce a spojil se s FALCONEM.

Zapnul stroj a okamžitě zaslechl silný šum. Něco rušilo spojení. S vypětím všech sil doladil spojem a zjistil, že jim FALCON oproti ujednání něco vysílá. Snažil se, aby porozuměl. A pak to uslyšel:

Planeta se nachází pod vlivem silného kosmického záření. Akutní nebezpečí smrti, ihned se vraťte.

Cormick pochopil. Vyskočil a křikl: „Poplach! Všichni do lodí! Všechno nechte tady. Opakuju! Okamžitě nasedat!“

Zděšeně zjišťoval, že se pomalu zvedají jenom tři, čtyři muži. Ostatní zůstávali zcela vyčerpaní na zemi...

„Rychle, pospěšte si!“ mamě rozkazoval Cormick. Pak se zamyslel. K FALCONU to bylo daleko... „Třeba by nás Dharkové na jednu loď vzali... co jim zavolat?“

„Už jsem se pokusil,“ ztěžka odpověděl Singh.

„A?“

„Neslyšeli mě. Příliš velký rušení...“

Potáceli se dolů ze svahu. Singh a Croy upadli. Cormick nadával a pomáhal jim na nohy. Singh vstal. Ale pohled do Croyových strnulých očí mluvil za vše. Croy byl mrtev.

Když Cormick spatřil letouny, zajásal. V tomto rozpoložení mu nedošlo, že pro ně neznamenají úkryt před vlivem záření. A to je čekal ještě osmihodinový let zpět k FALCONU.

Pomohl Hendovi, Singhovi a Kibusuovi na palubu, pak nasedl i on, zaklapl kryt a pomocí speciálního zařízení zničil zbývající tři letouny.

Nastartoval a vzlétl. Viděl špatně, měl před očima mlhu, ale věřil v automatického pilota.

Neviděl ani na své druhy.

Hendo a Kibusu byli přehnuti přes opěradla a zvraceli. Singh před chvilkou vypadl z letounu, když se nahýbal ven. Při startu jeho tělo spálily energetické emise pohonu lodi.

Cormick měl tvář těsně nad přístroji. Namířil si to zhruba k FALCONU. Pak řízení převzal automat.

Poslední živý muž sabotážní skupiny bojoval o holý život. Jeho tělo zachvátila ochromující slabost, hlava ho nesnesitelně bolela. Cormick cítil, jak mu pomalu odumírají údy.

Musím zůstat vzhůru, musím zůstat při vědomí, říkal si stále dokola. Tiše si mumlal. Ztrácel pojem o čase. Netušil, jestli letí deset

minut nebo deset vteřin.

Pak ztratil vědomí. Tělo se sklonilo dopředu. Hlavou zasáhl nouzové tlačítko regulátoru letu. Nikým neřízený letoun se pomalu skláněl k zemi.

Příšernou ránu ničivého nárazu o zem už Bal Cormick neslyšel.

V PŘÍŠTÍM SVAZKU VYJDE

Kurt Brand: VOLÁNÍ STRÁŽCŮ VESMÍRU

Norman Dewitt má na Zemi neustálé potíže i mezi svými přívrženci. Marně hledá místo, kde probíhá tajný výzkum a vývoj superlidí Kyborgů. V kosmu dochází k souboji Dewittových lodí a POINT OF. Posádka prstencové lodi byla zasažena hypnotickým nápirem. Podaří se navázat spojení s vládci Giantů?